

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA † 26. évfolyam, 3-4. szám 2024. december

EGYHÁZMEGYÉNK VENDÉGE VOLT AZ APOSTOLI NUNCIUS

Varga László megyéspüspök meghívására november 7-8-án Michael Wallace Banach, az Apostoli Szentszék magyarországi nagykövete tett látogatást a Kaposvári Egyházmegyében. A vizitáció során az apostoli nunciust elkísérte Mons. José Antonio Rodríguez García, valamint Ft. Lápóssy Péter titkár. Balás Béla, az egyházmegye emeritus püspöke is találkozott az apostoli nunciussal, aki jól érezte magát Somogyban, s úgy fogalmazott: örül, hogy megismerkedhetett a Kaposvári Egyházmegye kincseivel.

Folytatás a 4-5. oldalon

CSALÁDOS HÉTVEGE SZENTBENEDEKEN
A Plébániai Unió szervezte
6. o.

HIT, REMÉNY, SZERETET
Hittanverseny Lábodon
8-9. o.

JÁTÉK ÉS JÓTÉKONYSÁGI SÜTIVÁSÁR
Családi nap Torvajon
25. o.

Egy darab kartonpapír

SZÖVEG: FLAMENT KRISZTINA

Az éjszaka csendjét csak az asztalon álló vekker tiktakolása törte meg a szobában. Nagymama és nagypapa halk szuszogása jelezte, hogy ők bizony már mélyen alszanak. A régi faredőnyt nem lehetett teljesen leengedni, rácsai között beszűrődött az utcai lámpa fénye. Ahogy a járda melletti platánsor lombját meglengette a szél, az különleges árnyakat varázsolt a szoba falára.

A kislány, aki aznap a nagyszüleinél volt, a szoba másik sarkában álló ágyból figyelte az árnyakat. Nem félt tőlük, inkább mindenféle történetet talált ki róluk, tündérekkel, manókkal, királylánnyal, sárkánnyal és persze a hős lovaggal, aki jön és mindenkit ripsz-ropsz megment.

Az ágya fölött volt egy bekeretezett fénykép. Az anyukája volt rajta mosolygós kislányként, aki éppen egy elegáns balett mozdulatot mutat be. Szerette ezt a képet. Benne volt az ifjúság minden huncut boldogsága, egy kecses mozdulatba ágyazva.

Évtizedekkel később, amikor a szobában csak az ébresztőóra álldogált magányosan az asztalon s már tiktakolni sem volt kedve, a házat eladták. A képet levették a falról, a széle megsérült és amúgy is csak a Szentlélek tartotta össze, úgy döntöttek, hogy a képet megőrzik, a törött keret pedig lomtalanság áldozata lesz. Óvatosan leszedték a hátulját beborító barna papírt, amely mögül előbukkant a képet támasztó kartonpapír. Anya és lánya elsápadtak. Évtizedekig lapult ez a kincs a szobában úgy, hogy nem tudott róla senki sem. Hála Istennek...

Mivel a képet bekeretező bácsi megjárta a hadifogságot, így érthető, hogy nem érzett semmilyen szimpátiát az

elvtársak és a rendszerük iránt. Valószínűleg ezért rejtette el ezt a kartonpapírt éppen ide. Ha nála megtalálják, lecsukják. Talán tudta, hogy jó emberekhez kerül s ha ők találják meg, akkor elrejtik és nem adják fel őt. Ha ezt a kartonpapírt az 50-es években megtalálják...

A fotón a balettozó kislány az anyukám... A kartonpapír pedig most az étkezőm falán van egy egyszerű, de szép fakeretben, üveg alatt. Rajta egy féltérdre ereszkedett, meglelt, bajuszos férfi alakja. Bocskait visel,

kezében kardot tart, kérlelő tekintetét az égre emeli. Körös-körül egy tarsolyelemz formái bontakoznak ki, és még egy szögesdrót is belemontázta az alkotója. Alatta pedig a szöveg:

HISZEK EGY ISTENBEN,
HISZEK EGY HAZÁBAN,
HISZEK EGY ISTENI
ÖRÖK IGAZSÁGBAN,
HISZEK MAGYARORSZÁG
FELTÁMADÁSÁBAN!
ÁMEN!

A szerkesztő jegyzete

Szent maradék

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR

Közös imát követően jut idő arra is, hogy az ország más táján szolgáló püspökismerősömmel, illetve plébánosbarátommal nagytó alá vegyünk távoli és közelmúltat, egyháziak, világiak szerepét, helyzetét. Megfutamodókat és kitartókat. Szó esik nagyformátumú, mi több váteszsorsú politikusokról, állam és egyház viszonyáról, a jövő nemzedékét formáló pedagógusokról, a sokak szerint már igencsak késve bevezetett, korlátozott mobilhasználat nevelőerejéről, s már az iskolába is beköltöző, háborús félelemről, hiszen szomszédunkban háború dúl, mely számos területen érezteti hatását. Ezzel párhuzamosan az emberi minőség (hiánya) is át- meg áthatja a hol emelkedett hangulatú, hol humorba átcsapó

társalgást. Nem általánosítva ugyan, de közösen konstatáljuk: a XXI. század embere a kötelességvállásból sajnos áttért az élvezetvállássá, ami magával hozta azt is, hogy minden felhígult. Mivel különösebben nem fontos az erkölcs, a keresztény értékrend a társadalom jelentős hányadát hidegen hagyja, mi több: inkább lesajnálóan legyintenek egyesek, ha valaki szent megszállottként teszi a dolgát a munkahelyén és odahaza, a családban. Mivel a legtöbbeknek az élet koordinátatengelyét nem a kereszt adja, ezért nincs is viszonyítási alap, igazodási pont, és úgy tűnik – átmenetileg – fogódzó sem.

S hogy mi a teendő? Arra is volt válasza a püspöknek. Őszövségi példát említve jegyezte meg: a szent maradéknak – merthogy szerencsére van – lesz a feladata az irány-

mutatás, a kortársak felkutatása, meggyőzése. Nem térítéssel, hanem vonzással, ahogy Ferenc pápa fogalmazott. A hűséges maradékok Isten tarka csokorba gyűjti, és megáldja ténykedésüket. A politika porondján éppúgy, mint az élet más területein: az egyházban, a szociális ellátórendszerben, az egészségügyben, a köz- és felsőoktatásban, a szolgáltatóiparban, a kereskedelemben vagy a kultúra és a sport küzdőterein. Mert hogy e szent maradék nem akar és nem is tud belesimulni a világtrendbe, ezért nem asszisztál emberellenes cselekedetekhez, családellenes mozgalmakhoz. Az élet kultúráját akarja építeni a halál civilizációja helyett, és ferde szemmel néz a „megélhető keresztényekre”.

Már csak azt kell eldöntenünk: akarunk-e részei lenni e szent maradéknak.

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELYEK ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDNEK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNÁNAK, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZNÉNEK BELŐLÜK. ÍME EGY CSOKOR:

Dr. Vejkey Imre országgyűlési képviselő (KDNP), az Országgyűlés Igazságügyi Bizottságának elnöke: Ördögi, ami körülvesz bennünket; a liberális oldal ténykedése rosszabb az orwelli gondolatrendőrségnél. Felülről akarják ránk terhelni deviáns ideológiájukat. A gonosz valóban ordító oroszlánként van közöttünk, s azt keresi, kit nyeljen el. A társadalom lidércütze nem más, mint az illegális migráció, a liberális ideológia, a genderelmélet és az LMBTQ, amely férfi és nő misztériumát tapossa sárba. Ezellen pedig egyesített erővel kell

fellépni; a keresztény Európa védjegye a nemzetállam. Látható, hogy a világ és benne Európa nagy veszélyben van, s mi magyarok sem adhatjuk fel őseink álmát, alapelveinket; a magyarság jövője a lelkünkben él. Látszódjék rajtunk az Úr ecsetvonása!

Vétékné Ila Katalin kórházi kötözős nővér: Bátran megvallom a hitemet; akkor is, ha esetleg flúgosnak tartanak azért, mert vállalom vallásosságomat. Harminc éve vagyok a pályán, s a kezdetek

orvosért. Arra kérem a Teremtőt, hogy készítse fel a műtétet végzőt, áldja meg jobb és bal kezét, az elméjét, hogy tisztán lásson és a leghelyesebb döntést hozza az operáció ideje alatt. A páciensért is mindig imádkozom, kérve az Urat, hogy mielőbb gyógyítsa meg. Ennél nagyobb lelki támaszt egyikük sem kaphat...

H. Molnár Katalin nyugalmazott könyvtáros: A hagyományos, klasszikus műveltség háttérbe szorult; már nem olyan érték, mint régebben volt. Ugyanakkor a diákok műveltsége magán hordja a szülői ház bélyegét.

Amit otthonról kaptak, azt az iskola felérősítheti, építhet rá. A digitális kor gyermekei már másképp gondolkodnak, ez a pedagógusokat is kihívás elé állítja. Ott a lehetőség, hogy megtalálják, miként motiválhatók az értékekre. A műveltség ma sokkal inkább a kor sokirányú lehetőségeinek ismeretét jelenti. Olyan gyakorlati tartalmakra koncentrálnak, amelyek a világban való eligazodást segítik, hogy naprakészek legyünk a kihívásokkal szemben.

Csákányban, Kaposváron, Somogydöröcskén és Andocson is járt

Egyházmegyénk vendége volt az apostoli nuncius

Szöveg: KLING MÁRK

Fotó: KLING MÁRK,

KOVÁCS ANDRÁS BERNÁT

A küldöttség először Csákányba látogatott, ahol megismerkedett a Fazenda Da Esperança Magyarországon szolgáló misszionáriusaival, s azzal a négy gyógyulóval, akik a Remény Udvarában keresik a kiutat függőségeikből. A látogatás során az apostoli nuncius és a megyéspüspök szentmisét mutatott be a Keresztelő Szent Jánosról elnevezett Fazenda kápolnájában. A szentmise prédikációjában az apostoli nuncius Ferenc pápa üzenetét továbbította a gyógyulóknak.

– A Szentatya arra kért, mondjam el nektek, hogy szeret benneteket. Közel van hozzátok, s imádkozik értetek, nem vagytok elfelejtve. S nemcsak a Ferenc pápa, hanem az ő képviselője is imádkozik értetek, sőt, az egész Egyház is. Az imént hallott szentírási szakaszban (Fil 3,3–8a) egy nagyon érdekes dolgot találunk. Szent Pál a lelki sze-

génységről beszél. A szegénységről valami negatív dolog juthat eszünkbe, azonban az ő számára ez a lelki szegénység egy pozitív fogalom. Mint tudjuk, a szegénység ellentéte a gazdagság, melyből sokféle létezik: anyagi gazdagság, feltételezett szabadság, hogy nincs szükségem másra, s létezik hamis gazdagság is, hogy nincs szükségem az Istenre.

Szent Pál azt vallotta magáról, hogy ő volt a leglelkesebb zsidó, megtanulta az összes ószövetségi törvényt, s megtartotta az összes parancsot, előírást. Nagy embernek mutatta magát a világ előtt, azonban egy ponton mégis azt mondja, hogy Jézus ismeretéhez képest mindezt szemétnek tartja. Itt láthatjuk azt a szegénységet, mely mégis gazdagság, hiszen Isten számára csak akkor tudunk helyet készíteni, ha kiüresítjük magunkat – fogalmazott az apostoli nuncius.

A szentmisét követően Fejér Domonkos, a csákányi Fazenda vezetője bemutatta a házat és annak működését, majd közös beszélgetés következett a gyógyulókkal, akik mély, személyes tanúságtételükben osztották meg történetüket. A találkozás megérintette a nunciust, aki név szerint megszólítva, személyes szeretettel fordult a gyógyulók felé. Kora délután a Szent Fausztina Irgalmasság Házába látogatott a delegáció,

ahol Mester Balázs intézményvezető és a különböző szolgálati ágak vezetői mutatták be az épületet, valamint az Irgalmasság Házában végzett szolgálatokat. A látogatás első napja Baglaspusztán zárult, ahol Somos László általános helynök beszámolt a roma közösségben végzett pasztorális tevékenységekről, majd a közösség tagjai zenés-táncos műsort adtak, s vacsorával vendégelték meg a látogatókat. A vizitáció második napja a püspöki székház kápolnájában bemutatott szentmisével vette kezdetét. Michael Wallace Banach apostoli nuncius két gondolatot emelt ki a szentleckéhez (Fil 3,17-4,1) és az evangéliumhoz (Lk 16,1-8) kapcsolódóan.

– Novemberben az Egyház hagyományosan az elhunytakért imádkozik, s az imént hallott szentírási szakaszban is a halálról beszél Szent Pál. A halál egy olyan valóság, amivel nem akarunk szembenézni, különösen fiatalabb korban. Szent Pál mégis azt mondja: a haláltól nem kell félnünk, mert az nem más, mint egy nagy találkozás az Úrral. A találkozássra az életünkben történt,

az Úrral való kisebb találkozások során készülünk fel, s ha ezt a hétköznapi tapasztalatokon keresztül másokkal együtt folyamatosan gyakoroljuk, akkor nem fogunk félni a nagy találkozástól sem.

A hűtlen intézőről szóló evangéliumi szakaszban olvashattunk arról, hogy a világ fiai maguk módján okosabbak a világosság fiainál. Jézus megdicséri az intézőt, azonban nem a hűtlensége miatt, hanem azért, mert tett valamit, ami jó. Vajon mi is ilyen leleményesek vagyunk az Isten dolgait illetően? Talán könnyen mondjuk, hogy rosszak a lehetőségek, ilyen a világ, azonban tudunk-e valóban kreatívak lenni az Isten dolgaiban? A szentek sem adták fel, hanem mindig keresték a lehetőségét annak, hogy találkozzanak Istennel a hétköznapi dolgokban is.

Kérjük az Urat, hogy adja nekünk az ő szeretetét, s segítsen minket abban, hogy mi is kreatívan tudjuk hirdetni az evangéliumot a világban – fogalmazott prédikációjában az apostoli nuncius, aki a szentmisét követően Szita Károly polgármes-

terrel találkozott a püspöki székházban.

A beszélgetést követően Balás Béla emeritus megyéspüspök is csatlakozott a delegációhoz, akikkel együtt Somogydöröcskére indultak, hogy a Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Közösség két szerzetespapjával, Galbavy Jenő József SJP és dr. Sipos Imre SJP-vel találkozzanak. A kétnapos látogatás az andocsi Nagyboldogasszony Bazilikában ért véget, ahol dr. Nyéky Kálmán plébános részletesen bemutatta a Mária-kegyhelyet.

Családos hétvégét tartott a kaposvári Plébániai Unió

Áldás a házaspárokra

Szöveg: RÁDICS TIBORNÉ

Fotó: KAPOSVÁRI PLÉBÁNIAI UNIÓ

„Uram, taníts meg minket imádkozni!” mottóval tartott családos hétvégét október 25–27-én a kaposvári Plébániai Unió Bárdudvarnokon, a Porta Pacis Lelkigyakorlatos Házban. A harmadik alkalommal megrendezett családos hétvége fő gondolata az „Uram, taníts meg minket imádkozni!”, célja az imaélet megerősítése volt. Harminc házaspár gyűlt össze Bárdudvarnokon. Többen közülük már az induláskor is a közösség tagjai voltak, de újonnan csatlakozó házaspárok, néhány fiatal házaspár is volt köztük. Néhány család gyermekeivel érkezett, számukra külön foglalkozást, sok játékot biztosítottak.

A három nap lelki programjában szentmisék, zsolozsmák, gyónási lehetőség, elcsendesedési alkalmak, kiengesztelődési imaest szerepeltek, ez utóbbi a három nap csúcspontja volt a házaspárok számára. Emellett pihenők, közös játékok, beszélgetések, jókedv jellemezte a hétvégét. A nyitó szentmise után Kisiván Csaba és Antal Zsolt atyák vezetésével a biblikus imaiskolával ismerkedtek a jelenlevők. Salai Szabolcs encsi görögkatolikus parókus előadásának témája is az imádság volt. Hangsúlyozta, hogy mindig Isten a kezdeményező. Halljuk meg hívását, és adjunk teret Isten lelkének magunkban. Csak kitarító imával tudunk megérkezni Isten elé. Segít például a Jézus-ima: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam bűnösön,

Uram, irgalmazz!” A parókus rávilágított, hogy Isten a legmélyebb vágyak kielégítője. „Három fontos vágy: a bír-, a becs- és a hatalomvágy. Rajtunk múlik, hogy éljünk, és ne visszaéljünk ezekkel.” Bírvány: minden tárgy, dolog, ami körül vesz minket, Istentől van. Becsvágy: lehetőségeinket, talentumainkat kamatoztatnunk kell, hiszen ezeket Istentől kaptuk. Hatalomvágy: az elért javainkhoz görcsösen ragaszkodunk, vagy tudunk jótékonyak, segítőkészek lenni? – ezeken a felvetéseken gondolkodtak. A résztvevők házastársukkal együtt dolgozták fel a hallottakat.

Mindenki számára meghatározó élmény volt a gyónási lehetőséggel egybekötött kiengesztelődési imaest. A résztvevők a kihelyezett Oltáriszentség jelenlétében, hol elcsendesedve, hol dicsőítő énekekkel, Bohár Dani és Dóri vezetésével egymásért is imádkoztak. Vasárnap az Alföldi házaspár, Zoltán és Ágnes előadását hallgatták meg Az idő szorításában címmel. Mire figyeljenek, hogy lehet jól beosztani az időt? – ezekkel a kérdésekkel foglalkoztak. Arra hívták fel a figyelmet, „nem mindegy, hogy a jövőbe sietünk, vagy a múltban élünk. Legyen a jelen fontos számunkra, és mindig ott legyünk jelen, ahol vagyunk!” Találjuk meg a módját, idejét a kapcsolódásnak! Engedjünk el kevésbé fontos tevékenységeket! A jó időbeosztásban helye van az aktív, az intim, az én- és a menekülőidőnek – tanulták meg. Az előadást is páros beszélgetés, majd csoportos megosztás követte. A lelki hétvégét szentmise és a házaspárok megáldása zárta.

Elismerték az önzetlenséget

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR

Fotó: VERMES TIBOR

Budapesten a Magyar Szentek templomában hálaadó szentmisével egybekötve ismerték el a Katolikus Karitás az önkénteseinek áldozatos tevékenységét. A 36 díjazott között ezúttal két kaposvári egyházmegyes önkéntes van: a taszári Borbély Lászlóné és a kiskanizsai Nagy Józsefné.

Zagyva Richárd, a segélyszervezet országos igazgatóhelyettese köszöntőjében egyebek mellett arra utalt: az önkéntesek életük jelentős részét embertársaik támogatására szentelik, így azt kívánta, hogy a másokért tett szolgálatuk erősítse meg őket az isteni jelenlét erejében és az emberi jelenlét fontosságában, visszabillentve egy csöppnyit a természet Isten adta rendjét.

Több mint 800 csoport közel 10 ezer önkéntessel

A Katolikus Karitás az országos önkéntes hálózatában jelenleg 16 egyházmegyei központban több mint 800 csoportban közel 10 ezer önkéntes végez karitatív munkát. A segélyszervezet 2012-ben alapított Caritas Hungarica díjat a hosszú ideje kimagasló szorgalommal tevékenykedő önkénteseknek adja elismerésképpen áldozatos segítő munkájukért, melyet rászoruló, magányos és beteg embertársainkért, a fogyatékosokkal élőkért és a társadalom peremére sodródott családokért végeznek.

Caritas Hungarica díjban részesült a taszári Borbély Lászlóné, aki alapító tagja a helyi Karitás-csoportnak. 2009 óta nagy lelkesedéssel vesz részt a rászoruló személyek támogatásában. Ruhát és tartós élelmiszert gyűjt, aktívan tevékenykedik a kiosztásokban, segíti az egyéb adományok – köztük a Béres csepp, illetve a tanévkezdési támogatás – eljuttatását az érintettekhez.

Feketéné Szabó Márta egyházmegyei karitásigazgató elűjságolta azt is: számos alkalommal általa szereztek tudomást a rászorulóktól.

– Gondozónői tapasztalatai segítettek minket ahhoz, hogy meglátogathassuk a helyi idősotthon magányos lakóit, és elbeszélgethessünk velük – mondta az igazgatóasszony, aki arról is beszámolt: Borbélyné volt a kezdeményezője az Erzsébet napi kenyér-

osztásnak, amit tíz éve minden évben megszervez. A helyi egyházközség képviselőtestületi tagjaként is mindig szem előtt tartja a nehézségekkel küzdő emberek támogatását.

A kiskanizsai Nagy Józsefné is meghatottan vette át a díjat. Náluk szintén 2009-ben alakult meg a Karitás-csoport, s alapító tagként az elmúlt másfél évtizedben töretlen erővel, hittel és energiával vett részt a közösség munkájában. Aktívan segít minden feladat végrehajtásában, egyéni segítőként is jelen van a rászoruló családok életében, s további, rossz életkörülmények között élők után kutat, mindent elkövetve azért, hogy a támogatási körben maradjanak a rászoruló családok, személyek. Örömmel vesz részt és segít a rendezvényeken is így sokak előtt példa élete, szolgálata.

Kisfiú a talicskában...

A Kaposvári Egyházmegye egész területéről érkeztek iskoláskorú gyermekek Lábodra, hogy részt vegyenek a hittanversenyen, melynek a Kótai Lajos Általános Iskola adott otthont október 26-án.

Hit, remény, szeretet – szölt a megméretetés idején a mottója, mely témához kapcsolódóan mintegy négyszáz gyermek összesen négy korosztályban – első-második osztályos, harmadik-negyedik osztályos, valamint felső tagozatos és középiskolás – mérkőzött meg egymással tudáspróbán, vers- és prózamondásban, valamint rajzban. A hittanversenyt Kovács Zoltán polgármester nyitotta meg. – Nagy öröm, hogy településünk immáron harmadik alkalommal ad otthont a Kaposvári Egyházmegyei hittanversenynek. Az esemény jó példa az igaz együttműködésre. A mai nap nemcsak egy verseny, mely a tudásokról való számadás lehetőségét tartogatja, hanem lehetőség a találkozásra is – fogalmazott a polgármester, akinek szavait követően Varga László megyéspüspök köszöntötte a jelenlévőket.

A főpásztor a verseny mottójához kapcsolódóan a hitről, reményről és szeretetről beszélt:

– Mit jelent hinni? Egy artista az egyik város piactere fölött jó magasan kifeszített egy drótkötelet. Mikor a nép összegyűlt, megkérdezte: – Elhiszitek-e, hogy egy rúddal a kezemben át tudok sétálni ezen a kötélén? – Igen, elhiszük – felelte a nép, majd az artista átkelt a kötélén. – Elhiszitek-e, hogy rúd nélkül is át tudok menni? – Igen, elhiszük – felelte újra a nép,

majd az artista átsétált a kötélén. – S elhiszitek-e, hogy át tudok tolni egy talicskát ezen a kötélén? – Igen, elhiszük – jött a válasz, majd az artista áttolta a talicskát. – S ki az, aki belemer ülni ebbe a talicskába, hogy áttolhassam a kötélén? – tette fel a kérdést. Ekkor mindenki hallgatott, csak egy fiatal kisfiú tette fel a kezét. Az artista áttolta a kötélén oda-vissza. Később kiderült, hogy ez a gyermek az artista kisfia volt. Ő bízott az édesapja képességében.

A hit akkor kezdődik, amikor beülünk ebbe a „talicskába”, s mindazt, amit tanultunk és ismerünk Jézusról és a mennyei Atyáról, azt az életünkben tettekre váltjuk. Ekkor kezd izgalmassá válni a hit. Reményből kétféle ismerünk: vannak nagyobb reményeink, s kisebbek. A kisebb, hogy ma mindenki nyer, vagy estére mindenki hazaér. Nagyon jó és fontos, hogy vannak kisebb reményeink, azonban van egy nagy reményünk is, mely nem más, mint hogy bejutunk a mennyek országába. Minden azért történik itt a Földön, hogy elnyerjük az üdvösséget, Isten dicsőségében részesedve.

A szeretet pedig tananyag. Nem lát-szik, de elől és hátul is egy-egy „T” betű van rám írva. Tanulóvezető vagyok, tanulok szeretni. Tanulok szeretetben vezetni másokat, s remélem, hogy életem végéig ott lesz ez a két „T” betű, s életem végéig tanulhatom a szeretetet és a szeretetben való növekedést – fogalmazott a megyéspüspök köszöntőjében.

– A tudásokról jöttetek számot adni hitből, reményből és szeretetből a mai napon. Ahhoz, hogy a hittanversenyt idén is megrendezzük, három dolog-

ra volt szükség: barátságra, közös célra és jószívűségre. Mondhatom azt, hogy hittük és reméltük, hogy tudunk csinálni egy jó és színvonalas hittanversenyt, s ez nagyon sok ember szeretetének köszönhető. Ha jól sikerül a számadások, akkor értékes díjakban részesülhetnek majd – hangsúlyozta köszöntőjében Bognár Tamás plébános, hitoktatási referens, köszönetet mondva a hittanverseny támogatóinak, majd hozzátette: az első helyezetteket bluetooth-hangszóróval jutalmazták, a másodikok

DÍJAZOTTAK

RAJZ

1-2. osztály:

3. Zsinkó Zsóka, Péter Kincső – Lábod
2. Marton Gellért, Bálint Vica – Zalaszabar
1. Gulyás Gerda, Gulyás Bereniké – Csokonyavisonta

3-4. osztály:

- Különdíj: Ilies Borka, Horváth Glória – Nagyatád
3. Török Gréta, Kósa Fruzsina Flóra – Lábod
 2. Godinek Angyalka,
Stüle Anksza Zsuzsanna – Nagykanizsa
 1. Magyar-Mátyás Luca,
Jakupánecz-Dara Odett – Nagykanizsa

5-8. osztály:

- Különdíj: Tollár Maja Csenge,
Lőczy Leila – Nagykanizsa
- Különdíj: Imre Panna – Balatonkeresztúr
- Különdíj: Balog Léna – Balatonkeresztúr
- Különdíj: Papócsi Léna, Bellák Boglárka – Nagykanizsa
3. Répási Janka, Molnár Zselyke – Nagykanizsa
 2. Keckés Csenge, Horváth Bibiána – Barcs
 1. Horváth Lilla, Ránics Lia – Barcs

TUDÁSPRÓBA

1-2. osztály

2. Lotti, Bella – Nagyatád
1. Burkus Dominik – Lábod

3-5. osztály

3. Gelencsér Vince, Horváth Mátyás – Nagyatád
2. Rác Máté, Gégény Orsolya – Fonyód
1. Bogdán Bálint, Kiss Virág, Füstös Dalma – Csurgó

Felső korosztály

3. Negyedes Fanni, Móri Natasa – Balatonkeresztúr
2. Béres Dorottya, Mátyás-Nézős Róza,
Jankovics Kolos – Berzence
1. László Abigél, Gelencsér Gréta – Nagyatád

VERS- ÉS PRÓZAMONDÁS

Alsó tagozat

- Különdíj: Von Eenwijk Jah-Liyak – Csokonyavisonta
3. Burkus Benett László – Lábod
 2. Ács Luca – Somogyudvarhely
 1. Marton Hedvig – Zalaszabar

Felső tagozat

- Különdíj: Eszter Dávid – Nagykanizsa
- Különdíj: Polezsár Levente – Magyarszerdahely
- Különdíj: Imre Levente – Balatonkeresztúr
- Különdíj: Janovics Hanga – Berzence
- Különdíj: Vörös Emma – Magyarszerdahely
3. Szalatnyai Jázmin – Siófok
 3. Rapkai Mária – Barcs
 2. Kovács Noel László – Bőhönye
 2. Fenyvesi Csenge – Siófok
 1. Horváth Máté Ádám – Barcs
 1. Kovács Hanka – Nagykanizsa

közül az alsósok digitális rajztablát, a nagyobbak tudományos számológépeket kapnak, a harmadik helyezettek pedig a hittanverseny logójával ellátott bögrével gazdagodnak.

A megmérettetést és az ebédet követően az alsósokat kézműves foglalkozás várta, a felső korosztályt pedig a templomba invitálták, ahol a verseny témájához kapcsolódóan Jáger Eszter gyógypedagógus tartott előadást.

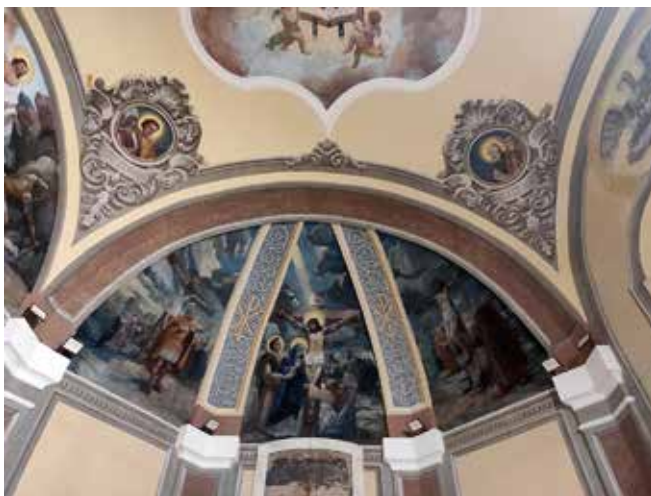
Gyűjtést szerveznek az oltárkép restaurálására

Megújul a göllei templom

Szöveg és fotó: BODÓ IMRE

Évekkor ezelőtt egyházmegyei keretből befejezték a göllei templom külső festését és a torony bádorgozását, a nyár végén pedig megkezdődött az Urunk Színeváltozása templom belső festése és restaurálása. A munkákat Szűcs Gergely restaurátor és munkatársai végzik. A templomhajó már elkészült.

Szász Gyula plébános és Steiner Zita, az egyházközség pénzügyi szakembere elmondták, hogy az idén anyagiak hiányában a munkák kétharmad részét tudják csak elvégezni. 2025-ben, szintén önerőből folytatják a képek restaurálását és a templom mennyezetének és oszlopainak festését. A munkálatok során megtalálták a régi festés mintáinak nyomait is. Ezt a festést az 1920-as, 30-as évek fényképei örökítették meg az utókor számára. A most restaurált színes képeket, még 1956-ban Mór József (1908-1988) festőművész, grafikus, templomfestő készítette el. Magyarországon 25 templom festése fűződik a nevéhez. Többek között dolgozott Értényben, Döbröközön, Ireg-

szemcsén, Lesencetomajon, Somogyváron és Tapolcán is; Amerikában hunyt el 80 éves korában.

Steiner Zita elmondta, hogy az oltárkép restaurálására már nem elég a rendelkezésre álló keret, arra gyűjtést szerveznek. Reményeik szerint karácsonyra a helyére kerül a nagyméretű Krisztust ábrázoló kép is.

Kereszteket áldottak meg Somogybükkösdön

Szöveg és fotó: HEGEDŰS GYÖRGY

Somogybükkösdön a szentmisét követően Papp Szabolcs zákányi plébános felújított kereszteket áldott meg október 27-én. A köszöntéseket követően előbb a Havas Boldogasszony-templom előtt, majd a Somogy és Zala vármegyék határán felállítottat. Somogybükkösdön élt és szolgált plébánosként haláláig a Veszprémből származó dr. Megyesi Schwartz Róbert apát, aki Mindszenty József püspöksége idején a titkárságon dolgozott.

Búcsúi mise Szentmihályhegyen

Szöveg és fotó: HEGEDÜS GYÖRGY

A Dráva és a Mura folyók összefolyása fölött magasodó Őrtilos - Szentmihályhegy 1740-ben épült festői szépségű Szent Mihály-templomának horvát és magyar nyelvű búcsúi szentmiséjét szeptember 29-én Ocsovai Grácián OFM szegedi ferences szerzetes mutatta be. Koncelebrált Krunoszlav Szajko légrádi és Papp Szabolcs zákányi plébános.

Szent Donát-búcsú Kishegyen

Szöveg és fotó: HEGEDÜS GYÖRGY

A Balatonlelle feletti Kishegyen a szőlősgazdák védőszentjének tiszteletére a Majthényi család építtette, és 1758-ban felszentelt gyönyörű parasztbarokk Szent Donát kápolna búcsúját augusztus 7-én tartották. A szentmisét Világos Krisztián címzetes apát, bárdudvarnoki plébános mutatta be, koncelebrált Szűcs Imre balatonlelleli plébános.

A történész–sekrestyés naplójegyzetei

Szöveg: JORDANICS DÁVID

Fotó: Dr. Sitkei Lukács,

Pohnert Dávid, Jordanics Dávid, MI

2024. 06. 25.

Keresztelő Szent János napján, június 24-én Pohnert Dávid újmisési atya szentmisét mutatott be szülőfalujában, a baranyai Endrőcön. Ezen a napon egyúttal diakónussá szentelésének egy éves évfordulóját is ünnepelte, dr. Sitkei Lukács diakónus atyával, börtönlelkésszel.

A homiliát az utóbbi mondta, amiből pár részletet oszтанék meg. A szentleckében többek között ez volt olvasható: „Isten Dávidot támasztotta királlyul. Róla így nyilatkozott: »Rátaláltam Dávidra, Izáj fiára, a szívem szerint való férfúra. Ő majd teljesíti minden szándékomat.« (ApCsel 13, 22). Ennek kapcsán Lukács atya viccesen megjegyezte, hogy Dávid atya is úgy ül ott (a szentélyben), arany színű miseruhában, mint egy király. Amikor meg az evangélium (ami Keresztelő Szent János születéséről szól) azon szakaszához ért, hogy „Mi lesz ebből a gyermekből? Hiszen nyilván az Úr van vele.” (Lk 1,66), akkor meg Dávid atyával kedvesen összemoshogtak, gondolva annak múlt szombaton történt felszentelésére, papi hivatására. Valamint feltette a kérdést: „Szarmazhat-e valami jó Názáretből?” (Jn 1,46), azaz szarmazhat-e valami jó Endrőcről, az együtcs kis faluból? Dávid atya a bizonyíték rá, hogy igen. Továbbá Lukács diakónus atya utalt arra, hogy a papi hivatásnál mennyire fontos a teljes önátadás, áldozat (ezt fejezi ki a papszentelés azon szakasza is, amikor a felszentelendők arccal a földön fekszenek), illetve az oltáron lévő feszület is. Krisztus értünk hozott áldozatára emlékezteti a misét bemutató papot.

A szentmise végén pedig, mintegy zárásként Dávid atya újmisési áldásban részesítette Lukács diakónus atyát, majd a megjelent híveket.

2024. 07. 22.

Látogatás a Fazendásoknál

Pohnert Dávid atya révén többet magammal a brazil alapítású, szenvedélybetegek rehabilitációját elősegítő Fazenda da Esperanca (A Remény Udvara) csákányi közösséget kerestük fel. E közösség házában – amely

első a hazánkban – jelenleg négy személyt kezelnek brazil misszionáriusok és önkéntesek Fejér Domonkos vezetésével. A gyógyulás „receptje” részben a bencés regulán alapszik: azaz a munkán, az imádságon, valamint a közösségi életen. E misszió célja az, hogy a kisiklott életeknek – az említett alapelvek és a Jóisten segítségével – reményt adjanak az újrakezdésre.

A csákányi Fazendásoknak ma Dávid atya mutatott be reggel 7 órakor szentmisét. Homiliájában többek között említette, hogy a bűn mētelyéből a hit segítségével lehetséges felemelkedni az apostolok lelkületéhez, párhuzamot vonva ezzel az ott kezelt szenvedélybetegek és a mai nap szentje, Mária Magdolna között. A misén az egyik misszionárius biztosította a zenét, gitárra írt magyar és brazil egyházi énekekkel, amely sajátos, meghitt hangulatot kölcsönözött az eseménynek. A szertartás végén, mintegy ünnepélyes zárásként, Dávid atya újmisési áldásban részesítette a jelenlévőket.

Ezt követően kellemes reggelit fogyasztottunk el a misszionáriusokkal és az általuk kezelt gyógyulásra vágyókkal. Ehhez kapcsolódóan minket, vendégeket az ott lakók – vendégszeretetüket kifejezve – portugál nyelven énekelve áldásban részesítettek, ezzel is emlékeztetése téve számunkra ezt a látogatást.

A reggeli után mindenki ment a dolgára, ugyanis a bentlakóknak kiszabják a feladatokat pl. van növény-és állatfelelős. Ugyanis – tudtuk meg a minket körbevezető egyik készleges misszionáriustól, Rodrigótól – a közösségi ház udvarán található több haszonállat (baromfik, juhok), valamint a kertben több zöldséget, gyümölcsöt termesztenek (pl. paprika, paradicsom, krumpli, alma). A tervek között szerepel egy üvegház felépítése is, hogy egész évben biztosítva legyen nemcsak az önellátást támogató élelmiszer, hanem az ott lakók gyógyulását elősegítő kerti munka is.

Végül élményekkel gazdagon távoztunk a csákányi Fazendás közösségtől, remélem/reméljük majd újra találkozunk. A Jóisten áldása kísérel szolgálatakat!

Új titulust és oltárképet kapott

Szöveg és fotó: KLING MÁRK

Október 11-én ünnepelte indulásának nyolcadik évfordulóját a Zselic Katolikus Idősek Otthona. Az alkalomból Varga László megyéspüspök ünnepi szentmise keretében megáldotta az otthon kápolnájában elhelyezett Szentháromság képet, s kápolnának a Szentháromság titulust adta.

– Tele vagyok örömmel és hálával, hiszen kettős ünnepre ültünk össze a mai napon. A Zselic Katolikus Idősek Otthona nyolcadik születésnapját ünnepeljük, s a mai napon, miután Püspök atya megáldja a kápolnában elhelyezett Szentháromság domborművet, titulust kap kápolnánk, melyet ezt követően Szentháromság kápolna néven nevezünk majd – fogalmazott köszöntőjében Komár Kornélia intézményvezető, majd hozzátette: az elmúlt nyolc évben minden, az intézményben szolgáló vezetőt az a cél vezérelt, hogy az idősothtonban valódi, szeretetteljes, emberhez méltó gondoskodást tudjanak nyújtani a lakók számára.

Az ünnepi beszédet követően az intézményvezető köszönetét fejezte ki az idősothton két önkéntes segítőjének. Bogáthy Gábor

2024. 07. 30.

Dr. Sitkei Lukács diakónus atya meghívására, július elején én is ellátogattam a megyei börtönbe. Ekkor találkoztam először a szenvedélybetegek pasztorációjával foglalkozó Fazenda da Esperanca (A Remény Udvara) misszionáriusaival is. Hogy milyen érzés volt ott lenni? Érdekes. Olyan világ tárult fel az ember szemé előtt, amit korábban csak a filmekből ismert. Pontosabban szólva a filmekből ismert börtönök kicsinyített verzióját kell elképzelni: rács-rács hátán, szigorú smaszerek, a szűk folyosókon egymás mellett lévő cellák. A cellaajtók billenős kis „ablakai” – amin keresztül az étel adják be a raboknak – a hősegre való tekintettel nyitva voltak, így előfordult, hogy az ember tekintete összetalálkozott kíváncsi, de egyben riadt szempárral...

Ebben a nagy meleg ellenére „hívós” környezetben mégis az egyik első, ami megfogott, az azoknak a raboknak a viselkedése, akik serényen vitték be a székeket az intézmény emeleti kápolnájába, az imaóra alkalmára. Többségükön lehetett látni, hogy ők eltérnek a rabtársaiktól, mert „valami” már elindult bennük és szakítani szeretnének a korábbi életvitelükkel. Ő hozzájuk érkeztek a csákányi Fazenda három misszionáriusa, akik már nem először jártak ott. Az egyik misszionárius tanúságtevésével kezdődött az imaóra, közvetítve azt, hogy „pirkadat előtt van a legsötétebb” és a Jóisten a legrosszabb helyzetből, állapotból is ki tudja hozni a legjobbat. Ezt követően elimádkoztunk közösen egy tized rózsafüzért, amit egy kötetlen beszélgetés követett, amelynek keretén belül a rabok szabadon kérdezhettek a misszionáriusoktól. Így ért véget az esemény, amely a remény hangján szólt, a „remény rabjainhoz”.

2024. 08. 10.

Erre a képre rátekintve elmerengek azon, hogy egy évvel ezelőtt még nem gondoltam, hogy ehhez az illusztris társasághoz fogok tartozni. Persze ez nem meglepő, „Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és az én útjaim nem a ti útjaitok – mondja az Úr.” (Iz 55,9) De ennyit rólam, mert ennek a napnak a valódi főszereplője nem én, hanem egy másik Dávid. A plébániai reggeli után négyen (Varga Péter esperes atya, Pohnert Dávid atya, Filipovics Tamás és én) útnak indultunk Dávid atya új otthonába, a nagykanizsai Jézus Szíve Plébániára, ahol a Kaposváron megkezdett kápláni szolgálatát fogja folytatni. Kanizsára menet a „költöztető brigádhoz” csatlakozott a kispap Szantner Tamás is. Az egyébként jó hangulatú utazást fokozta, hogy az autórádióban nem kevésszer felcsendült a régi olasz együttesnek, a Ricchi E Poveri „Sarà perché ti amo” című slágere, ami ezáltal a költözés majdhogynem himnuszává vált. Így érkezett meg

a gőzös... akarom mondani a Vitara és a Péter atya vezette kisbusz Kanizsára, ahol Várnai László plébános atya és Molnár Ákos atya fogadott minket. Nemcsak a boldogságtól, hanem a Dávid atyától is nehéz búcsút venni, de ez a pillanat is elérkezett:

Kedves Dávid, ezzel az írással is kívánom a Jóisten bőséges áldását Rád, legyen sok örömöd a Nagykanizsán folytatott kápláni szolgálatodban is!

2024. 08. 13.

Tegnap Székesegyházunkban, a Kaposfest keretén belül, nagy sikerű koncertet mutatott be Várdai István csellóművész és Szamosi Szabolcs Liszt Ferenc-díjas orgonaművész. Ugyanakkor most egy olyan „eseményről” szeretnék beszámolni, ami nem a koncert alatt, hanem azután történt.

Mikor nézőközönség elment, bezártam a templom ajtajait. Egyszer csak hallom, hogy valaki zörgeti a főbejáratot. Megyek kinyitni, hátha valaki bent hagyott valamit a templomban és ezért jött vissza. Kinézek a kapun, de a kapunál nem látok senkit, csak távolabb beszélgetnek egymással emberek. Ezért újra becsukom az ajtót, de később megint zörgeti azt valaki. Újra kinyitom a kaput és akkor azt látom, hogy ott áll előttem két szőke kislány: az egyik kb. 10 éves a másik 5-6 év körüli. A kisebbik mondja, hogy „Jöttünk a Jézuskának pénzt adni”. Bejöttek, bedobták a perselybe a pénzt, én meg megkérdeztem, hogy „testvérek vagytok?” A kicsi válaszolt, de nem érttem kristálytisztán. Majd miután kimentek, ugyancsak a kisebbik kérdezi, hogy mikor nyitok és zárok, én meg elmondtam neki a miserendet. Ezután udvariasan elköszöntek, a kisebbik megköszönte a tájékoztatást és – mint egy felnőtt – elnézést kért a zavarásért.

Számomra érdekes volt e napnak az epizódja (is), mert olyan érzésem volt, mintha két kis „angyalka”, jelent volna meg. Persze az is lehet, hogy én vagyok szentimentális, mindenesetre én így érzem.

a szeretetotthon kápolnája

hétről-hétre énekes, zenés foglalkozásokat tart, felkészítve az időotthon dalkörét az ünnepekre, nyilvános szereplésekre, dalos találkozókra. Sárközi Béla állandó diakónus évek óta rendszeresen látogatja az intézményt, lelki foglalkozásokat tart, aktívan részt vesz a lakók és munkatársak lelki „tehermentesítésében”, s mindemellett az elkészült oltárkép is az ő keze munkáját dicséri.

A köszönetnyilvánítást követően Sárközi Béla állandó diakónus elmondta, hogy a fából készült dombormű Simon András Szentháromság-grafikáját jeleníti meg ötszörös nagyításban. Felül galamb formájában a Szentlélek látható, alatta az Atya keze, amint megáldja Jézus Krisztust. Az alkotást Varga László megyéspüspök az ünnepi szentmise keretében áldotta meg.

Isten a saját képére és hasonlatosságára alkotta az embert. Az életünk forrásánál egy szeretetközösség áll, s ezért érthető az, hogy nem jó az embernek egyedül lennie. Szüksége van társra, mert egy közösségnek, a szentháromságos szeretetközösségnek a teremtménye, képmása. Nem tud egyedül boldogan élni, szüksége van szeretetkapcsolatra.

Búcsúi mise Nagyatádon

Fotó: HEGEDŰS GYÖRGY

Nagyatádon a Szent Kereszt Felmagasztalása plébánia-templom búcsúját szeptember 15-én tartották. Az egykori ferences zárda templomában a búcsúi szentmisét Barsi Balázs OFM ferences szerzetes mutatta be, koncelebrált Sándor László helyi és Kóré Mihály segesdi plébános.

Emléktábla dr. Páhy János atyának

Templombúcsú Attalában

Szöveg és fotó: CSULLAG GÁBOR

Október 20-án az attalai Szent Vendel-templom felszentelésének 157. évfordulóját ünnepelték. A búcsúi szentmisét – melyen az attalai Szentháromság ének- és zenekar nyújtotta a zenei szolgálatot, s a helyi iskola hittanosai ministráltak – Istvánka Vince plébános mutatta be Szent Vendel tiszteletére. A szentmise prédi-

kációjában Csullag Gábor állandó diakónus megemlékezett a templom építésének körülményeiről, beszélt az élő kövekből épített közösség és az istenkapcsolat fontosságáról, mely jó esetben megelőzi a kőből emelt falak létrejöttét.

Felidézte a nemrégiben elhunyt dr. Páhy János atya, a templom korábbi plébánosa szolgálatának tizenegy évét, melyet 1992 és 2003 között töltött a faluban. A szent-

misét követően Istvánka Vince plébános megáldotta a templom külső falán elhelyezett, hívek adományaiból készítettet gránittáblát, mely elődjének állít emléket. A közösség tagjai hálával és nagy tisztelettel gondolnak szerettet lelkipásztorukra, aki tanító szavával és életének példájával megalkuvás nélkül vezette őket a krisztusi úton. Isten adjon neki békés nyugodalmat és részesítse őt boldogító színe látásában!

„Hirdesd hűségesen Isten igéjét, hogy életre keljen az emberi szívekben!”

Lektorokat avatott a Plébániai Unió

Szöveg és fotó: KLING MÁRK

Október 20-án lektoravatást ünnepeltek a kaposvári Szent Kereszt templomban. A Plébániai Unióhoz tartozó négy plébániáról – Kaposvár donneri városrész, Kaposszerdahely, Szentbalázs, Zselickislak – összesen huszonöt jelöltet avatott lektorra Varga László megyéspüspök.

A missziós vasárnapon bemutatott ünnepi szentmisén Kisiván Csaba plébániavezető lelkész köszöntötte a jelenlévőket. – Ezen a napon a plébániáinkhoz tartozó felolvasószolgálatot ellátó testvéreket avatja Püspök atya lektorra, vagyis megbízást és küldetést, missziót ad számukra, hogy hirdessék Isten igéjét a templomokban, a liturgián és az életükben. Ez a missziós vasárnapi alkalom számunkra is egy jel és figyelmeztetés, hogy mindannyiunk keresztségéből fakadó kötelessége, hogy hirdessük Krisztust és tegyünk tanúságot róla – fogalmazott Kisiván Csaba plébániavezető lelkész, majd kérte a főpásztort, hogy szolgáltassa ki az avatandók számára a szentelményt.

Mosztári patanyomok

Szöveg és fotó: LŐRINCZ SÁNDOR

Csodáljuk a Neretva fölött átívelő, Csontváry által is megfestett mosztári „Öreg hídát”, amely két partot, két kultúrát köt össze. A folyó egyik oldalán katolikus horvátok, másik felén muzulmán bosnyákok élnek, s ez a több évszázados törekény együttlét alakítja a 3. évezred mindennapjait. A gyógyszerészből lett művészszeni 1903 tavaszát Hercegovinában és Boszniában töltötte, és a látvány több művének ihletője volt. Olyanoknak, mint a Tavasznyílás Mosztárban, vagy a világ legszebb 12 vízesése közé sorolt Jajcei vízesés, ám a művészettörténészek szerint a hidas látkép a legálomszerűbb. „Kihaltsága, embernélküli csendje talán az emberfeletti feladatokat vállaló festő magárahagyatottságát és társtalanságát is kifejezi. Hiába ragaszkodik a motívumok topográfiai hűségéhez, (...) a fantáziavilág legyőzi az objektivitást, a különös színhangulat álomba transzponál” – olvasható Pécsen látható festményéről.

A kihaltság, az embernélküli csend régóta a múlté. Turisták millióinak kedvelt célpontja az apró, zegzugos utcákkal tarkított százezer város, Hercegovina közigazgatási, gazdasági, vallási és kulturális központja. A forráság ellenére is hőmpolyóg a tömeg a bazársoron, a szemfüles látogató, levendula-készítmények illatától megmámorosodva, hús kapuboltív alatt a sokcsapos közkúthoz igyekszik, hogy nagyot kortyoljon, s megtöltse ivópalackját. Akadnak, kik szandálos lábfejüköt, mások csapzott hajukat tartják a hűsítő víz alá, hogy felrisszölve vessék be magukat újra a forgatagba: keleti kendők, szőnyegek, ezerszínű üvegmozaik lámpák, tálak, ékszerek, füstölők, szatyrok, táskák, kortárs festmények és régiségek zsilbvásárába. Az apró műhelyekből az utcára hallik a rézművesek kalapácskopogása, így megleshetjük, miként lesz egyre díszesebb-mivesebb a fémfelület. Nemcsak értékeinkre kell figyelniük,

hanem lábunk elé is; a nagyobb kavicsokkal művészien kirakott aljzat ugyan esztétikus, de egyenetlen volta és a meleg pára miatt csúszásveszélyes.

Lenyűgöző a minaretekkel tarkított, szelíd Neretva-völgy, a smaragd-türkiz víz, az 1993-ban egy horvát tank által felrobbantott, majd 2004-re magyar katonai alakulatok segítségével újjáépített híd, melyen tyűklépésben haladunk. A folyó mindkét partján vendéglátóhelyek, a vizet motorcsónakok, sétahajók szelik. A híd korlátján két kigyúrt fiatalember áll, s némi euróért a mélybe veti magát. A turista vevő e látványosságára is.

Lassan haladunk az I. Szulejmán ötlete nyomán 1566-ra elkészült köhíd mai másán – mely 20

éve a Világörökség része lett –, papbarátunk megkérdezi: tudjuk-e miért vannak lábunk alatt félméterenként a kiemelkedő téglacsíkok. Azért, hogy a hídon átkelő, egykori áruszállító szamarak patája meg ne csússzon! A velünk szemben lépkedő, ismeretlen házaspár egyszerre veti oda: Meg azért, hogy a mi patánk se csússzon meg! Kítör belőlünk a nevetés. Mielőtt kocsiba pattanunk, vetünk egy utolsó pillantást a hídra, nyugtázva Csontváry igazát: „Nézni nézhet mindenki, de látni csak az láthat, akit az isteni gondviselés ezzel a képességgel különösen megáldott. És ezek a különös képességgel megáldott emberek vannak hivatva az ember művelődéstörténelmének gyarapítani.”

A legendák királyfija, Szent Vendel

Szöveg: LÉVAY MÁRIA

Napjainkban ritkán hallani, hogy Vendel névre kereszteltetné bárki is újszülött gyermekét. Gyermekeként találkoztam utoljára ezzel a névvel jómagam is, melynek viselője falunk nyugalmazott iskolaigazgatója, egyben kántora is volt sokáig. Bevallom, soha nem tetszett nekem a neve, annál inkább az énekhangja, no meg a barátságos, kedves természete. Vendel bácsi jó barátja volt nagyapámnak, akinél gyakran találkoztam vele. Egyszer elmesélte nekünk, hogy honnan is ered a neve, mely évszázadokkal korábban közkedvelt keresztnév volt.

– Vendel, azaz Wendelin a legenda szerint ír, más források alapján frank származású királyfi volt, akit gyermekkorától kezdve mély hite jellemezte – mesélte Vendel bácsi. – A keresztény műveltség és a papság iránti vonzódását apja nem nézte jó szemmel, ezért nyájának őrzését bízta rá, remélve, hogy fia nagy magányában majdcsak megelégedik vallásos

hóbortjáról. Ám az ifjú Vendel szívében a juhok legeltetése közben, a mezők csendjében megérelődött a szemlélődés utáni vágy és elhatározta, hogy remete lesz. Társakat gyűjtött maga köré, és hatodmagával Rómába zarándokolt. Hazatérve, a remetesség iránti vágytól vezérelve, Trier közelében egy erdőben kunyhót építettek. Szigorú böjtöléssel és imádsággal pusztai remetéként éltek itt, olykor koldulni kényszerülve. Egy alkalommal koldulás közben a gazda megfeddte, miért jár tetlenül, koldulva, ahelyett, hogy dolgozna és segítene másokon? Vendel ekkor elszegődött a gazdához, aki előbb a disznóit, majd a marháit és a juhait bízta rá. Az ifjú mindig a legjobb legelőt kereste meg az állatoknak, és fáradságot nem kímélve járta nyájával a dombokat.

A körülötte letelepedett remeték mélyen tisztelték őt és előjárójukká választották. Az egyik legenda szerint szerzetesrendet hoztak létre, kolostort építettek, és a bencés regula szerint élő közösség apátjává választották Vendelt, aki 617-ben halt meg. Azon a helyen temették el,

ahol remetekunyhója állt. Sirját nagy tisztelet övezte, mely fölé kápolnát emeltek. A nevéhez fűződő csodáknak köszönhetően, rövidesen zarándokhelyé vált. Csodás közbenjárásáról főleg a járványos betegségek áldozatai tettek tanúságot, illetve azok, akik állataik betegséggel kapcsolatban kérték a közbenjárását.

1320-ban pestisjárvány ütötte fel a fejét Trieren, ám Szent Vendel közbenjárására megszűnt a járvány. Hálából templomot építettek, melyet 1360 pünkösdjén szenteltek fel. Vendel ereklyéi a kápolnából az új templomba kerültek. 1506-ban márvány szarkofágba helyezték, s ünnepi körmenettel emlékeztek meg az ereklyék átvételéről. Az évek során Európa-szerte több mint ezeröttszáz templomot ajánlottak Szent Vendel oltalmába. Közülük csaknem kétszáz templom zarándokhelyé vált. Kelet-Európába, így hazánkba is a német telepések hozták magukkal Szent Vendel tiszteletét. Magyarországi kultuszának elterjedése Padányi Biró Márton veszprémi püspöknek is köszönhető, aki a Sümeg melletti Deákiban

A gyógyító ereklye

Szöveg: LÖRINCZ SÁNDOR

Szent II. János Pál pápa és Faustina Kowalska nővér szobra fogadott bennünket a Međugorje közelében lévő Surmanci templomában, ahova misére, közbenjáró imára tért be a somogyi zarándokcsoport. Közeliükben két díszes ereklyetartóban a szentek relikviája. II. János Pál érdemei ismertek előttünk: egyebek mellett a kommunizmus megdöntésében várt rá vatesz szerep. Szent Fausztina nővérnek pedig az Isteni Irgalmasság ünnepét köszönhetjük. Látomásai beszédes párbeszédnek voltak Jézussal – naplója a bizonyíték rá –, így megtudhatta Jézus kívánságát: a húsvét utáni első vasárnap legyen az Isteni irgalmasságé. II. János Pál pápa a lengyel nővér szentté avatásának napján, 2000. április 30-án hirdette ki az új egyházi ünnepet.

Miután fejet hajtunk az ereklyék előtt, Rumszauer Miklós plébános arra utal: ritkaságszámba megy, hogy két relikvia legyen egy templomban, majd elárulja: jelenleg ennél több van, mivel bérmaanyját arra kérte, hozza el a zarándokútra a korábban kölcsönbe adott Szent Kereszt-relikviát. A 80 fölötti, imádságos zongoratanárnő előveszi a papírtokból és bérmafia kezébe adja, aki különös történettel ajándékoz meg bennünket.

Rumos atyáról köztudott, hogy kedveli az antik darabokat, s olykor különböző honlapokon tájékozódik aktuális újdonságokról. A covid idején egyik kedvenc honlapján felfedezte: kemény 20 ezer forintért árverezésre bocsátanak egy Szent Kereszt-relikviát. Készítést érzett megvételére, s ugyan eddig még soha nem licitált, most eltökélte, bármi áron megszerzi a kincset. Igenám, de kiderült, előző nap volt az online árverés; az ereklye talán már útra kelt valamely ország felé.

Ez elúszott, szomorkodott az atya, és elkezdett barátkozni az elengedés művészetével, de több imában is tudtára adta Jézus: ez a tied. Vagy

3 hónap múltán felhívta egy vadidegen férfi, hogy az egyik pesti pap tanácsára szeretne bejelentkezni, mivel bajainak kezelésére az atya szakmai hozzáértése szükséges. Megjelent a kért időpontban, s míg a plébános lefőzte a kávé, vendége – végigpáztázva a nappalít –, megjegyezte: én is szeretem az antikot. Mire az atya: Csak nem te vetted meg a Szent Kereszt-relikviát?

– De én, ám ráeszméltem: túl jelentős eszmei értéket képvisel ahhoz, hogy „csak úgy” ott legyen valakinél. E relikviának vissza kell kerülnie az egyházi körforgásba. Eldöntöttem: odaajándékozom egy arra érdemes papnak. Már tudom is, kinek... – érkezett a válasz.

Nagysütörtökön futár hozta Budapestről a kaposi plébániára a kerek fémtartóban lévő,

miniatűr ereklyét, melyen a szenvedés összes eszköze látható: a dobókocka, az izsóp, a lándzsa, a szög, a kőtél, s a két parányi faszilánk Krisztus keresztjéből.

Az atya sorolja a hitelesség szempontjait, majd utolsó érvként arról számol be: a közelmúltban egy 5–6 éves kisserácclal kereste fel egy imát kérő szülőpár. A gyerek még nem szobatiszta, nem beszél, hiperaktív. Ottlétük alatt artikulálatlan hangok törtek ki belőle. A plébános, kezében a relikviával, imába kezdett. A szülők ámulatára, 20–25 percig mozdulatlanul, egyetlen hang nélkül, békésen ült anyja ölében a gyermek. Eddig ilyen még nem történt vele.

Mondja valaki, hogy nincs ereje a szent ereklyéknek...

Petrás Mária alkotása

kápolnát építtetett a szent tiszteletére, ahol az 1755-ös marhavész idején körmenetet vezetett. Szent Vendel szobrai főleg a Dunántúlon, Buda vidékén, Heves megyében és a Jászságban gyakoriak. Gyakran szerepel üvegképeken is. Marhavész után számos községben helyeztek el Vendel-szobrot, rendszerint a falu végén vagy a határ azon részén, ahol az állatokat a legelőre hajtották. Szent Vendel napján sok helyütt körmenetben vonultak a szobrához, kérve

öt, hogy védje meg a falut a dögvéztől. Érthető, hogy a jószágtartó gazdák, a pásztorok, elsősorban a juhászok miért is tisztelik Szent Vendel védőszentjüként. Gyermekkoromban mélyen elgondoltattam Vendel királyfi legendája. Nem értettem, hogyan volt képes királyfi létére alantas munkát végezni. Gyakran faggattam is miatta nagyanyámat.

– Tudod, kislányom, nehéz elképzelni nagyon régi eseményeket – hangzott a válasz. – Vendel királyfi ami fogalmaink szerint, egy törzs vezérének a fia lehetett, aki korán jelét adta a jámborságnak és a keresztény műveltségnek, sőt a papság iránti vonzódásának is. Apja azért nem nézte mindezt jó szemmel, mert azt szeretne volna, hogy halála után a fia lépjen az örökébe. Talán azért is vonta el a tanulástól, a nyájainak őrzését bízza rá.

– De, ha tanulatlan marad valaki, akkor király sem lehet belőle – szoltam közbe.

– Milyen igazad van – nevetett nagyanyám. – Látszik, hogy használod az eszed. Gyakran azért kényszerítettek embereket szolgáló munkára, hogy ne legyen idejük gondolkodni, vagy azért, hogy elvonják a figyelmüket Istentől, hogy megfosszák őket a hitüktől. Sokat tudnék mesélni ilyen dolgokról, de jobb, ha nem tudsz róla.

Csodálkozva hallgattam nagyanyámat, aki nyilván rájött, hogy ez a beszédtema még nem a füleimnek való, mert visszatért újra Szent Vendelhez.

– Szent Vendellel éppen az ellenkezője történt annak, mint amit apja akart nála elérni. A juhok legeltetése közben, a mezők csendjében megérlelődött szívében a remeteség gondolata, s az Istenben elmerült szemléletűsége után vágy még jobban elmélyült lelkében.

Vendel-nap közeledtével eltűnődöm azon, hogy egyházunk szentjei között miért nem terjedt el szélesebb körben az egyszerű pásztor-remete apát tisztelete? Pedig egykor régen sokan megtapasztalhatták égi közbenjárását. Október 20-án, Szent Vendel ünnepnapján imádkozunk hát mi is mély áhitattal a legendák királyfiához, aki egyszerű remete akart csak lenni, de végül szent lett, a pásztorok és a juhászok védőszentje.

A segesdi esküvő

Szöveg: CZINKNÉ
BÜKKÖSDI VALÉRIA

Amikor a segesdi ferences kolostor iratanyagát 2008-ban rendezni kellett, Horváth Miklós Albin ferences atya az anyakönyveket átnézve rátalált egy Grosschmid Sándor és Matzner Ilona házasságáról szóló bejegyzésre, s Ivelics Jánosné könyvtárossal együtt megállapították, hogy bizony Márai Sándorék egyházi esküvőjének hiteles nyomát fedezték fel. A bejegyzés 1936. november 24-én datálódott. Az eseményről több cikk tudósított, írtak Márai Sándor sorsáról és írásművészetéről, majd szoborállítás, s az író nevét viselő rendezvényesorozat következett.[1]

Felvetődött a kérdés, miért éppen Segesden történt mindez. Az egyik feltételezés szerint Márai Sándornak állítólag a Felvidéken jó kapcsolata volt a kassai ferencesekkel, így adódott az ötlet a segesdi ferences kolostorban való házasságkötésre. [2] Mondják, a nemes lelkű ferences atyák módot adtak több zsidó származású egyénnek az átkeresztelkedésre, a katolikus egyházi esküvő megkötésére. Az író pedig úgy akarta menteni zsidó származású feleségét, hogy az áttért, és 13 évvel a polgári után egyházi esküvőt tartottak.[3]

Amíg Márai Sándorné Matzner Ilona naplója meg nem jelent, az életrajzokra vonatkozó és a szakirodalom sem tért ki erre. Még Ötvös Anna 2017-es Lola-könyve [4] sem említi, igaz, az részletesen csak 1924-ig követi Matzner Ilona életútját, utolsó soraiban olvasható: „közös történetük, életük igazán ezután kezdődött.” Matzner Ilona 2022-ben megjelent naplója, a Betűbe zárva aztán átírja, pontosítja a feltételezéseket, sok mindenre fény derül, az esküvőre vonatkozóan is.

A napló [5]

A segesdi esküvő után 12 évvel, emigrációjuk első évében kezdti írni (má-

sodik!) naplóját M. Ilona. Márai Sándor (hivatalosan) nem tud felesége naplóírásáról. Életvitelük is magyarázza, hogy miért nem. „Furcsa két életritmus szerint élünk mi ketten. Én korán fekszem, korán kelek, Ő későn fekszik és későn kel.” Ez utóbbit, e korai időt használja ki Lola – többek között – naplóírásra. Márai csak Lola halála után fedezi föl igazán felesége diáriumát: „Megkeresem a hajóladában 1948 óta írott naplóit, ahova mindennap felírta, mi történt aznap... Száznál több ilyen füzet maradt... Nagy ajándék ez a megható és izgalmas napló... A visszaforgatott idő...” [6]

Az ő naplója – természetesen – nem irodalmi napló, mint férjéé. Mindennapjaink tükre – valahol így fogalmaz Lola. Egészen más indítatású tehát, más rendeltetésű: helyenként egyszerű háztartási napló, a napi történéseket regisztrálja. Érzelmentes tömondatok, igei állítmány nélküli hiányos mondatok, igenevek sűrű használata, -ás, -és képzős főnevek alkalmazása jellemzi írásának egy (jó) részét. Olykor, inkább a későbbi években – mégis figyelemre méltó stílusú mondatokat, szövegrészeket találunk benne például még az időjárással, éjszakai álmaival kapcsolatban is: „Hajnali

ébredés. Fűtés, 6-kor eloltom. Forrosított villanykályha... Csirkesütés. Jól sikerült, izletes.” Az ilyen egyhangú közléseket (prózát, prózáit) aztán néhol a „lírai” váltja. „Elhalványul, elsápad a fénylő telihold. Gyönyörű, szélmentes idő! Nem lehet innen elmenni.”

Bejegyzései során értékelő megjegyzést zenehallgatáskor, koncertek után, olvasmányaival, álmaival kapcsolatban tesz. A naplóban nagyon fontos helye van a postának, mint intézménynek is (olaszországi tartózkodásuk alatt többször volt például Lola haragját is kiváltó postássztrájk), de persze leginkább a levélváltásnak: a levelek, néha csomagok érkezésének, aztán könyvek, újságok, folyóiratok, valamint az azokban megjelent, számukra fontos recenziók, cikkek értékelő konstatálásának, a napi levélírásnak, csomagküldésnek. Kicsit azt gondolhatnánk, M. Ilona kötelességének tartotta a férje írói tevékenységével kapcsolatos történések, pontosabban írói termése „mozgásának” regisztrálását.

A levelezések Máraiék kiterjedt és bensőséges személyes kapcsolatrendszeréről tanúskodnak. M. Ilona a világháború utáni nagy „szétszórás” után nemcsak kassai, budapesti rokonokkal, barátokkal,

iskolátársakkal, fogadott fiuk, János nagymamájával levelez, de szinte világ minden részén élőkkel. „1948. XI. 21. Észre sem vettem, milyen internacionális lett a levelezésem.” I. köt. 31. p.

Nem lehet általánosítani, hogy érzelemdús emlékezései mivel kapcsolatban jönnek elő. Mindig drámai kisfiuk halála, vagy öccse, Pubi halálos végű balesetének földidézése: „A halottak addig „élnék”, amíg valaki személy szerint emlékezik rájuk.” I. köt. 831.p. – írja 1964. III. 17.-én, barátnője, Vilma születésnapján naplójába. Ennek jegyében évről évre, ha csak egy mondattal, bekezdéssel is, emlékezik meg szeretteinek születésnapjáról, haláláról: „1953. IV. 3. Nagypéntek. Gyermekemlékek. Fájdalom, de olyan mélyen, hogy már alig érezni. I. köt. 289.p. És nem feledkezik el soha barátnőjére emlékezni születésnapján: „1949. III. 17. Vilma szül. napja. Öt éve, hogy Vilma eltűnt! Kinzó köhögés, fájdalmak.” I. köt. 55. p. 1955. III. 17. Ma volt Vilma születésnapja. A születésnapok, a névnapok dátumai is összefüggnek valahol. Talán csillagképben készülnek a „szimpátiák” és „antipátiák?” I. köt. 327. p.

Lola az álmodni nagy jelentőséget tulajdonít, ezért, úgy tűnik, minden álmát gondosan feljegyz, és főleg Krúdy Gyula álmoskönyve alapján, sőt (rutinból) meg is fejt. Álmának visszatérő szereplője Mama, Apa, Vilma: „1949. XII.9. Vilmával, Apával álmodtam. Láttam, éreztem, beszéltem velük. I. köt. 99.p. 1950. I. 10. Vilmával álmodtam, a régi, kedves Vilmával. I. köt. 106. p. 1954. IX.24. Mama és Vilma is álomban, biztosan időváltást hoz. I. köt. 359. p. És még egy álom-bejegyzés, ami még közelebb hoz bennünket Vilma kilétéhez: 1957. V. 1. Gyönyörű, zöldülő május. Vilmáról álmodtam. A segesdi május 1-ről, a hajnali cigányzenéről jött vissza álomban Vilma. I. köt. 492. p. Ki is volt hát Vilma?

Vilma és Segesd, „az elveszett paradicsom”

Segesd Márai Ilonának nemcsak esküvői színhelye volt, hanem barátnőjének, Vilmának otthona, ahol Lola gyakran, hosszabb időre is meglátogatta, amely hely talán nemcsak a szeretett barátnő miatt vonzó, szinte

idilli számára, a boldog együttlétnek a színtere is, amire mindig jó szívvel gondol. Magyarországról Máraiék 1948-ban emigrálnak, 1949. márciusában érkeznek Svájcba, ekkor ezt írja: „Csak hálával köszönhetem meg ezt a csodát, ahová hoztak. Visszakaptam Vilmáék elveszett paradicsomát. Ugyanaz a stílus, rend, kényelem, még a fürdőszobamérleg is olyan, mint a deutschkreutzli [Sopronkeresztúr] vagy segesdi lakásban volt!” I. köt. 13. p.

Vilma annak a Seres Istvánnak a felesége, aki a segesdi Széchényi-uradalom bérlője volt 1934-től, apja, Schlesinger István után. Az apa 1915-ben kötötte meg a bérleti szerződést gróf Széchényi Bertalannal [7], az ifjabb Seres István (1936-ban magyarosította nevét) 1934 óta bérelte a gróf 3500 magyar holdas birtokát.

Szeghalmi Gyula Magyar városok és vármegyék monográfiája [8] névmutatójában Seres Istvánról ez olvasható: „gazdász. 1897-ben született Vágszabolcson A középiskolát Pozsonyban, a gazdasági főiskolát Bécsben és Kassán végezte. Azután a csehek bevonulásáig édesapja mellett gazdálkodott, majd Sopronkeresztúron az Eszterházy hercegi birtok bérlője lett. 1934 óta bérlő Felsősegeden gróf Széchényi Bertalan 3500 m. holdas birtokát. 1915-től részt vett a világháborúban, az olasz és az albán fronton küzdött, két ízben megsebesült. Emléklapos főhadnagy. Kitüntetései: kizezűst és bronz v. é. seb. érem. Községi képviselő.” Tóth Jenő Segesd község hősei és áldozatai című könyvében [9] pedig, ahol felsorolja a faluból elhurcolt zsidó lakosokat, a feleségét is megemlíti az áldozatok között, valamint két gyermeküket, Seres Györgyöt (24 éves) és Tamást (20 éves).

„A családot, mivel római katolikus hiten voltak, később vitték el, mint a faluban élő többi zsidót. A szülőket Németországba deportálták, ahol mind a ketten meghaltak 1945. május 15. körül. A halál oka, helye meg nem állapítható. A Nagyatádi PK.269/1949.5. számú jogerős határozata alapján holtá nyilvánította őket. HAK 34-35/1949. Gyermeküket munkaszolgálatra vitték.” [10]

A Betűbe zárva napló életrajzi jegyzeteiben [11], amelyet Ötvös Anna gondozott, azt is megtudjuk,

hogy Seres István a főiskola elvégzése után az 1920-as évek elején apja birtokán dolgozott, majd a sopronkeresztúri Esterházy hercegi birtok bérlője volt –valószínűleg apjával együtt –, valamint, hogy Segesden „többek között bérhizlalással, valamint jószágok eladásával is foglalkozott.”

Felesége, Lola barátnője, **Schulz Vilma** „1899-ben született Nagyörvistyén. Édesapja, Schulz Ede földbirtokos, édesanyja Schuler Lujza. Lola Lujza névvel is rendszeresen váltott levelet, többször pénzt, csomagot adott föl számára. 1975-ig, haláláig élt Cseh-szlovákiában.

Vilma Lolával együtt a bécsi Mädchem Lyzeums Hilda Guneschbe járt középiskolába, amely az egyik legelölkelőbb leányiskola és internátus volt abban a korban. [12]

Itt életre szóló barátság szövődött, ahogy Lola írja, az öt Gunesch-mákvirág”: Lola, Vilma, Eta, Ila és Lilly között. [13] Lola Etánál hagyja megőrzésre emigrációba indulásakor „első” naplóit, amelyek sajnos, később nem kerülnek elő. Etával, Ilával és Lillyvel még emigrációban töltött éveiben is folyamatosan levelez, (Lillyvel, Ilával Amerikában találkozik is, Lilly szerez neki varrónői állást), Vilmával azonban nem tud – 1944-ben koncentrációs táborban meghalt. [14] Mégis életre szóló a barátság: M. Ilona örzi – gondolataiban, álmaiban, a fiaival való szoros kapcsolatával.

Seresék fiai, miután hazajöttek a munkaszolgálatból, rövid időre Segesdre is visszatérnek, aztán nem sokára Ausztráliába emigrálnak. 1950. II. 10. Levél Lujza nénitől a Schlesinger családról. Mind kint vannak Sidneyben, akik még megmaradtak belőlük. I. köt. 110. p.

György textilgyáros lett, Tamás pedig, akit Lola Tommyként emleget, Tim Seres néven nemzetközi díjakat nyert bridszbajnok. [15] 1976. XI. 13. Még mindig Gyuri látogatása foglalkoztat. Megéri neki 120 ezer lírát, hogy egy napot velünk tölthessen. A barátsághoz is külön adottság kell. Vilma, Pistában megvolt, Gyuri örökölte. II. köt. 638. p. Tamásról: 1972. V. 18. Seres Gyuritól levél. ...Tommyról mint bridsz-specialistáról egy fénykép. Aranyos kis Tommy... mindig nagy linkóci volt és szenvedélyes kártyás, mint a nagypapa, Eduárd bácsi...

Lola naplójában minden május elseje Segesdé – amint főntebb már em-

litették. A házat, amelyben Vilmáék laktak, a 20. század első felében Seres István építtette, gróf Széchényi Bertalan 1901-ben épített, nagyszabású, emeletes kastély közelében áll. Ez is kastélyszerű épület, szépen rendbe hozva ma a polgármesteri hivatal működik benne. Belülről, ahogy Lola említette, csinos, korszerű, „úri” volt a berendezése.

Milyen a hely „szelleme” számára? [Amerikában] Éjjel 3-kor felébredés a Csendre! Ilyen csendet itt még nem hallottam! Utoljára falun, régen Vilmáéknál volt ilyen csend. II. köt. 68. p. 1972-ben Salernoban így emlékszik vissza M. Ilona: - 1972. I. 3. Ablakon kinézve pontosan olyan tavaszi földszag, mint Vilmáéknál volt a földeken márciusban! II. köt. 277.p. És május elsején? 1972. V. 1. Régi május 1-ek! Párizsban „Le muguet de mai” és Vilmáéknál „Hajnalban, hajnal előtt, rózsafa nyílik a házam előtt” – a cigányzene. Reggeli csend. II. köt. 295. p.” M. Ilona e soraiban mintha minden érzékével jelen lenne: látná, hallaná, szagolná az ottani miliót. Ahogy 1975-ben is: 1975. V. emlékek, falun, régen Vilmáéknál kora reggel a dallam a fülemben: „Hajnalban, hajnal előtt...” II. köt. 521. p.

Keresztelés és esküvő

Egyértelmű tehát, hogy miért itt: a Lolának is kedves és ismert helyen, ismerősök sőt barátok társaságában tartják meg a szertartást. Nem Márai Sándor szorgalmazta elsősorban M. Ilona keresztelését, hanem az ő nagynénje, Julie (Zsüli) néni. 1975. X. ??? Mikor összekerültünk, abban az időben (20 évesen) mindketten vallástalanok voltunk. „Esküvő” = aláírás előtt kérdeztem, ne térjek-e át a r. k. hitre?! Azt felelte: ha merek! Ő azonnal áttér a zsidó hitre! Többet nem merült fel ez a téma. Párizsban mindenki az volt, ami. Házasságkötésig Pesten soha nem volt téma. Akkor kezdődött, útlevelemben vallás megkülönböztetés. Ezt Ő soha nem érezte, én sem! De az áramlat vitt! Julie néni, drága jó barátnőm és keresztanyám rábeszélésére tértem át Vilmáéknál Felsősegeden! Még nem is tudtam akkor, hogy valóban keresztény lettem. Csak a sok vallásbeírás, rendezett papírok miatt csináltam. Mama már nem élt, Apának természetes volt! II. köt. 550. p. Valószínűleg Vilmáék és Márai Ilona együtt, az esküvővel egy időben

tartották meg a keresztelőt és az esküvőt is. Vilma és Pista keresztapja gróf Széchényi Bertalan, Márai Ilona keresztanyja pedig Hrabovszky Júlia. Hogy ír az esküvőről Márai Sándor? „Április 17. Ma ötven éve irtuk alá Budapesten a házasságkötés okmányát. Polgári esküvő volt. Az egyházit, L. kívánságára, 30 évvel később kötöttük meg egy dunántúli faluban. Egy dominikánus [sic!] szerzetes volt az esküvő pap. Erre az esküvőre már nem mentem el; egy helybeli erdész helyettesített – a pap azt mondta, utoljára Napóleon kötött így egyházi esküvőt első feleségével, amikor maga helyett a kardját küldte a templomba...” [16]

És miként emlékszik Lola? 1973. május 7. ... [Amerikában furcsa pár, tanúk és ceremónia!] (Visszahozza az én esküvőmet Segesden, az üres templomban Lutherrel, a „helyettes-sel”, Ignác atya, Vilma és Pista! Az is különös esküvő volt) II. köt. 375. p. A tanúk voltak: Jakoda Antal P. Mansvét házfőnök-helyettes és Vajda Ferenc Fr. Benjámín hitoktató. Lola keresztanyja tehát Muntureanu Hrabovszky Júlia volt. 1858-ban Aradon született, bejárta Európát, hosszabb időt töltött Párizsban, Bécsben, Bukarestben, Herkulesfürdőn. Írt regényeket, elbeszéléseket, megírta külföldi élményeit, fordító is volt. 1946-ban Budán a Gyógyíthatatlanok Menhelyében halt meg. Márai Sándor rábeszélésére, neki ajánlva írja meg Ami elmúlt címmel visszaemlékezéseit. [17] Márai Ilona mindig szeretettel idézi fel alakját, Vészi Margithoz hasonlítja megjelenését, modorát, humorát. Valószínű, hogy a naplóban többször emlegetett imakönyvet keresztelői ajándékként kapta Zsüli nénitől. 1974. IV. 6. Julie néni, keresztanyámra gondolás, a legközelebb állt hozzám a családban. (...) Bár ne pusztult volna el a Mikó utca romjai alatt az imakönyve, a régi, francia [lilimos], amit nekem adott. Mind megyünk utána. De addig? II. köt. 450. p. Az eskető atyára is többször említést tesz naplójában Lola: 1972. XI. 22. Ma Cecília napja van. Egyik nevem, kedves Törzsök Ignác emléke Vilmáéknál. II. köt. 332. p. [Márai Ilona a kereszttségben az atya javaslatára a Cecília nevet kapja.] Törzsök Lajos P. Ignác Rábapordányban született, 16 évesen került a ferences rendbe, a pozsonyi ferenceseknél tanult teológiát. 1906-ban szentel-

ték pappá. Nagyszombat, Székesfehérvár, Szombathely, Nagyatád, Sümeg, Nagykanizsa szolgálata után került 1933-ban Felsősegedre, ahol 1939-ig mint helyettesítő plébános és a ferences kolostor házfőnöke működött. Majd Nagyatádon, aztán Ötvöskönyiben volt plébános. A rend feloszlása után, 1950-ben nem vitték a jászberényi internáló táborba többi rendtársával, hanem Kaposvárra a Szent Kereszt plébániára jött. (Valószínűsíthető, hogy a békepapságot kényszer hatására vállalta. 1954-ben a járási népfőnökségbe is beválasztották.) [18]

Márai Sándor és Ilona is említenek egy bizonyos esküvői „helyettest” – aki a völgegy helyett mondta ki az „igen” -t. Ez pedig Luther Márton erdőmester vagy a fia, Luther Árpád erdőmérnök volt, Széchényi Bertalan uradalmának erdészei közül valamelyikük. Ma már idős segesdiek sem emlékeznek nevükre, személyükre.

Márai Ilona viszonya a hithez, valláshoz

Fölvetődik a kérdés: van-e jogunk e tárgyban találgatni, ítéletet mondani. Márai Ilona, amikor egy 1976-ban megjelent Magyar szerelmes levelek című könyv kerül a kezébe, viszolygással írja: 1976. II.15. Illetlenség, sértő! Minek? Szennyesenben, papirkosárban kotorászás. (A mi leveleinket is ugyanígy fogják egy nap kiszaglászni?) 612. p. A napló egyik recenzense – az alábbi szavakkal összegez: [Lola] „... hitvilágát inkább a természettudomány felületesen elsajátított eredményei, bizonyos merengő agnoszticizmus és a leghétköznapibb babonák sajátos ötvözeete határozták meg.” [19] Lola, bár mondataival az Istenkeresésről beszél inkább, mégis érezzük a megtalált bizonyosságot is: „Még nem is tudtam akkor, hogy valóban keresztény lettem.” – idéztük följebb naplójából. Naplóbejegyzései arról tanúskodnak, hogy gyakorló kereszténnyé vált, korántsem volt formális számára a katolizálás. Az emigráció kezdeti éveiben, különösen Nápolyban, rendszeresen betér a templomba, hálát mondani, Szent Antalnak leadni az obulusát. Katolikus imákat mond: 1974. VIII. 9. Csillagos este. A hegyekben erdőtt! Lehull egy csillag. Mire gondoltam? Éppen a Miatyánkot mondtam magamban! II. köt. 478. p. Többször

idéz a „Szentek könyvéből”, pontosan eligazodik a katolikus ünnepek között (Igaz, nem feledkeznek el a zsidó újévről sem). Már idős korában megnézi bemutatása évében Zeffirelli A názáreti Jézus című filmjét. 1977. ápr. 26. Visszahozza az én Jézus-emlékemet. Segesden, a templomban, a padban, előttem egy kis feszület az oltár előtt mintegy világosság az agyamban. „Jézus minden ember szimbóluma.” E körül épült a vallás, a legenda! Törzsök páter, Vilmáék, a keresztelés, a „házasságkötés”. Ez mind már legenda! II. köt. 673. p. Többször töpreng életről-halálról, Isten létezéséről, s ebben is próbálja teljességgel követni férjét. Bár nem egyszer írja: „Mindenben elfogadom a nézeteit”, ez néha nehéz számára (különösen a családdal való kapcsolattartás terén, de a hit kérdésében is). 1974. XI. 2. XI. 2. Halottak napja. De templomban, gyertyagyújtás az összes halottakért és az obulus Szt. Antalnak. Szentek könyvem szerint ma imádkoznom kell a halottak lelkéért, hogy kiszabaduljanak a purgatóriumból. Imádkoztam. De hol a purgatórium? Hol a paradicsom? Talán sehol? Talán minden itt van a földön a pokol is, a mennyország is! Aki fiatalon hal meg, megszabadult a poklóból. Aki sokáig él, mindent megél és elvész a Semmibe? Nem hiszek, ahogy hinni kellene, és mégis betartom a szabályokat. Miért? Tradícióból? Ő [Márai Sándor, Lola a naplóban csak így nevezi] is gyertyát gyújtott a halottakért! Eddig soha nem tette! II. köt. 494. p. S talán nemcsak babonából hordozza magával a madonnaszobrot: 1976. IX. 1. A kis madonnám a polcon, az ágy mellett. Csillog a lámpafényben. Miből van? Nem az érték, mint kegytárgy érdekel. Több mint 50 éve van velem. Mindig magammal vittem, ezért maradt meg. Nagy árnyékot vet a falon. Elalvás előtt megérintem, mint Ő a kabalatárgyait. (Padre Piot, Szt. Antal, az apja fényképét a falon.) Hitetlenek vagyunk, és mégis hiszünk, talán csak kabalások? II. köt. 621. p. Bizonyára nem véletlen az sem, hogy naplójában (II. köt. 623. p.) idézi is, mert fontosnak tartja, a Máté evangéliumbeli mondatot: 1976. IX. 1. A Szentek könyvemben: Beati puri chore perche vedrauno Dio. (Mt. 8. (Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent Máté ev. 5,8.)

HIVATKOZÁSOK:

- Gulyás J. Attila : *A Márai-esküvő somogyi helyszíne*. In: Magyar Nemzet, 52. (2010.02.22.) p. 14.
Jeki Gabriella: *Dombormű Márai Sándorról Segesden*. In: Somogyi hírlap, 285. (2009.12.05.) p. 5.
Varga Andrea: *Embereket mentett Márai papja*
In: Somogyi hírlap, 276. (2011.11.25.) p. 16.
Lőrincz Sándor: *Márai Segesden fogadott örök hűséget Lolának*. In: Somogyi honismeret 2. sz. 2009. p. 12.
Lőrincz Sándor: *Márai-émléknapp Segesden*
In: Somogyi honismeret, 1. sz. 2010. 6. p.
Varga Andrea: *Segesden őrzik a Márai rakta tüzet*
In: Somogyi hírlap, 274 . (2010.11.25.)
Segesdi a második esküvő In: Somogyi legendák nyomában / Czene Attila Kaposvár: Somogy M. Önkormányzata, 2019.
Meiszterics Eszter: *Segesdi tervek Máraival*. In: Somogyi hírlap : közéleti napilap, (2010.02.19.) p. 16. Lőrincz Sándor Túra szépírókkal.
In: Új ember : katolikus hetilap, (2014. 08. 03.) p. 2-3 : 6 fotóval
Lőrincz Sándor: *Segesd és Kassa kézfogója*. In: https://www.familiamagazin.hu/cikk/2009.febru%c3%a1r/segesd_es_kassa_kezfogója/2/
- Lőrincz Sándor: *Márai Segesden fogadott örök hűséget Lolának*. In: Somogyi honismeret (2. sz. 2009. p. 12.
- Ignác fráter történelmi útja*. In: Kisalföld, (2018. 11.24.) p. 9.
- Ötvös Anna Lola könyve Kassától Márai Sándorig*. - [Budapest] Helikon 2017 .- 209, [3] p.
- Márai Ilona: *Betűbe zárva napló*; [sajtó alá rend., jegyz., utószó: Ötvös Anna]; [kéziratfeldolg. Mészáros Tibor, Ötvös Anna]; [vál., szerk. Nagy Zsejke]. - Budapest Helikon 2022. - 2 db
- Márai Sándor *A teljes napló, 1982-89*
Márai Sándor. [Budapest] Helikon 2018. 336-338.p.
- Haszonbérleti szerződés 1695/1915. (92) gr. Széchenyi Bertalan... mint a gr. Széchenyi Ferenc által alapított segesdi elsőszülöttségi hitbizomány jelenlegi birtokosa, haszonbérbeadói minőségben, másrészt Schlesinger István gazdálkodó deutschkreutzi lakos mint haszonbérllő...*
- Dunántúli vármegyék / Szeghalmy Gyula*; kiad. a Magyar Városok Monográfiája Kiadóhivatala. - Budapest: M. Városok Monográfiája Kiadóhiv., 1939 .- 932 p..
- Tóth Jenő: *Segesd község hősei és áldozatai: emlékkönyv*. - Segesd : Önkormányzat, 2005 . - 89 p
- Tóth Jenő i. m.
- Márai Ilona i. m. .
- Ötvös Anna: i. m.
- Schulz Vilma, Winter Ilona (később Schwarz Gyuláné), Frankel Etelka (később Frey Edéné), Krémer Lilly*
- Haraszi György: *Magyar zsidó levéltári repertórium* . Budapest MTA Judaisztikai Kutatócsop. 1993 .- 2 db Hungarica Judaica
- https://en.wikipedia.org/wiki/Tim_Seres , <https://www.nswba.com.au/news/TimSeres.htm> , https://www.bridzs.hu/hu/bridzselet/bridzstortenelem/minden_ut_a_bridzshez_vezet_hogyan_vilagított_ra_marai_lola_naploja_uj_bridzstortenet_i_adatokra
- Márai Sándor: *A teljes napló, 1970-73*
Márai Sándor. - [Budapest] Helikon 2015. p. 404.
- Hrabovszky Júlia: *Ami elmúlt / Hrabovszky Júlia*; sajtó alá rend. Steinert Ágota. - Budapest: Helikon, 2001. - 509 p
- Cs. Kovács István: *Ignác fráter történelmi útja*. In: Kisalföld, (2018. 11.24.) p. 9..
- Kőríz Imre: *Betűből szabadulva: kritika*. In: Jelenkor, 2023, 1. sz., p. 111.

Mi az, amiben már követed Krisztust?

Szöveg: KLING MÁRK
Fotó: SZERAFIN ZOLTÁN

A Máriás Papi Mozgalom országos cönákulumra hívta a híveket a homokkomáromi Kisboldogasszony-templomba szeptember 21-én. Az egésznapos alkalom szentmisével vette kezdetét, melyet Varga László megyéspüspök mutatott be, majd rózsafüzér imádságon és szentségimádáson vettek részt a kegytemplomba látogató hívek, akiket Roca Daniel Celestin, a Máriás Papi Mozgalom egyházmegeyi felelőse köszöntött.

– A mai napot a Szűzanyával szeretnénk együtt tölteni. Imádságunkban kérjük őt, hogy vigyázzon ránk, családjainkra, országunkra és az egész világra. „Béke királynője, könyörögj érettünk!” – fogalmazott Roca Daniel Celestin. – Szent Máté apostol ünnepe van a mai napon. Őrá emlékezünk, ugyanakkor, mivel ez az Máriás Papi Mozgalom országos találkozója, a Szűzanyára is figyelünk – kezdte szentbeszédét a főpásztor. – Jézus első apostola, tanítványa nem Máté volt, hanem a Szűzanya. Ő volt az, aki figyelte és szívébe forgatta egyszülött Fiaának szavait, gondolatait, ígéit. S ő volt az, aki elsőként tettekre is váltotta azokat. Máté vámos volt, egy mindenki által megvetett ember. Megvetették a sajátjai, mert tudták, hogy a római hatalmat szolgálja ki, s hogy a saját gazdagodására is játszik. A rómaiak is megvetették, mert zsidó volt, s kiszolgáltattott. Valószínű, hogy saját magával is problémája volt. Megvetette és szégyellte önmagát is, hiszen nem volt egy hálás foglalkozás vámosnak lenni egy gyarmati,

kiszolgáltattott nép tagjaként. S egy ilyen emberhez, akit mindenki kerül, odalép Jézus, s a legfontosabbat ajánlja fel neki: a krisztuskövetést.

Ezt az önmagát megvető, megvetett embert annyira eltalálja Jézus szava, aki nem lenézi, megalázza, hanem meghívja, hogy azonnal felkel, otthagyja a megélhetését, a vámosasztalt, s követni kezdi Jézust. Jézus nemcsak azzal adta vissza a méltóságát ennek az embernek, hogy megszólította és követésére hívta, hanem azzal is, hogy elment hozzá, a barátai közé, akik vámosok és utcanők voltak. Ők szintén a megvetettekhez és kiszolgáltattottakhoz tartoztak.

Az evangéliumokban olvashatjuk, hogy felháborodtak ezen a tetten azok, akik ezt látták. Mit keres a Mester, egy tanító ilyen

csöcselék között? Jézus elgondolkodtató választ ad: „nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Tanuljátok meg, mit jelent az, hogy irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket” – mondja Jézus.

Ez a néhány mondat mindannyiunk számára örömhír, hiszen mindannyian bűnösök vagyunk, s smindannyiunkkal élet- és sorsközöséget vállalt az Úr Jézus Krisztus a keresztségünk által. Krisztusba öltözködtünk, Krisztus bennünk él, s mi Krisztusban élünk. Ő nem szégyell bennünket akkor sem, ha mi megvetjük és szégyelljük magunkat. Ő nem ezért jött. Ő az irgalmasságot akarta megmutatni, mert Isten maga az irgalom.

Szeretné megmutatni, hogy értünk és hozzánk jött. Az egyik legnagyobb ajándéka az Úr Jézus Krisztusnak az a döntése, hogy bennünk él, s felvállal bennünket úgy, ahogy vagyunk. Ez nem azért történik, hogy akkor azt csináljunk, amit akarunk. Azért teszi, hogy el tudjuk hagyni a bűnt. Azért szeret előbb, hogy képesek legyünk megszabadulni a terheinktől, bűneinktől. Azért teszi, hogy a szeretete szabadabbá tudjon tenni minket. Előbb szeret, mindenkit megelőlegezően és megelőzően szeret. Szent Pál azt írja, hogy már akkor meghalt értünk Jézus, amikor még bűnösök voltunk. Egyikünk sem érdemelte ki a megváltást, Isten szeretetét. Ingyen, ajándékba kaptuk, s nincs más dolgunk, mint befogadva és elfogadva ezt a szeretetet, válaszolni rá. Tegyük szeretetválaszá az életünket Isten szeretetére!

„Önként, szabadon, szeretetből függeni a mennyei Atyától”

Harmincéves a kilimáni Nagyboldogasszony-templom

Szöveg: KLING MÁRK
Fotó: SZERAFIN ZOLTÁN

Augusztus 15-én, Szűz Mária mennybevételenek ünnepén a harmincéves kilimáni Nagyboldogasszony-templomban mutatott be szentmisét Varga László megyéspüspök.

„... Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette magát, szolgálai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez. Külsőjét tekintve olyan lett, mint egy ember. Megalázta magát és engedelmességet mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely fölötté van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr” – idézte a Szentírás szavait a főpásztor prédikációja elején.

– Bár ez a himnusz Jézus lelkületét foglalja össze számunkra, mégis a Szűzanyára is vonatkoztathatjuk, hiszen ő volt Jézus első tanítványa. Nemcsak világra szülte az Üdvözítőt, hanem szívében forgatta Jézus szavait és követte, valamint megélte Jézus tanítását. Ugyanaz jellemző rá, amit Pál apostol Jézusról úgy ír, hogy szolgálai alakot öltött. Amikor találkozik Erzsébettel, akkor elénekeli a Magnificatot az Úr szolgálóleányáról, akit tekintetre méltatott az Isten.

Az Úr szolgálóleánya. A szolgálónak nincsenek jogai, privilégiumai. A szolgálónak ura van. A Szűzanya teljességgel alárendelte magát az egyetlen Úrnak, Istennek, lemondva minden privilégiumról. Kiüresítette magát, soha nem élt azzal a méltósággal és előjoggal, hogy ő a Messiásnak, a Megváltónak az édesanyja. Soha nem hivatkozott arra, hogy tessék figyelembe venni, hiszen én vagyok az ő édesanyja.

Van egy jelenet, amikor Jézus egy házban tanít és jelzik neki, hogy édesanyja és testvérei kint állnak és beszélni akarnak vele. Milyen egyszerű lett volna, ha a Szűzanya közli az emberekkel, hogy tessék engem beengedni, én vagyok az ő édesanyja. Megtehette volna, de nem tette meg. Kiüresítette magát, lemondott a saját privilégiumáról, méltóságáról, jogáról, mert ebben is követni akarta az Úr Jézus Krisztust.

Megalázta magát. A Szűzanyának végig kellett szenvednie mindazt, amit Jézus végigszenvedett. Ez nemcsak a kereszten való szenvedést jelenti. Melyik édesanya az, aki nem szenvedne, amikor a gyermekéről hazugságokat terjesztenek, amikor pletykálnak a róla, teljesen vad dolgokat állítva? Minden anyának fáj, Jézusról azt terjesztették, hogy utcanők barátja, hogy bolond, ördögtől megszál-

lott, s nemcsak az ellenségei beszéltek erről, hanem a falubeliek is.

Az Igében azt olvassuk, hogy haza akarták vinni, mert azt hitték, hogy elment az esze. Mindenféle durva pletykákat mondtak Jézusról és állandóan a nyomában voltak a farizeusok és írástudók, a vallási vezetők. Ez a Szűzanya fájdalma és megaláztatása is azzal, hogy magára kellett vennie a Jézus ellen irányuló támadásokat is.

Mária engedelmes volt. Az engedelmesség nem katonai fogalom sem az ő életében, sem Jézusében. Nem azt jelenti, hogy parancs, értettem, de a felelősség nem az enyém. Az engedelmesség azt jelenti a Szűzanya és Jézus életében is, hogy önként, szabadon, szeretetből minden helyzetben egyvalakitől akarok függeni, a mennyei Atyától. Jézus úgy kezelte a mennyei Atya akaratát, mint az ételt. Eből táplálkozott. S amikor a Szűzanya igent mond az angyalnak, akkor nemcsak egyszerűen azt mondja, hogy hát legyen, beleegyezek abba, amit mondasz, hanem ennél többet mondott. Vágyakozott arra, hogy beteljesedjenek Isten szavai az életében. Ezért mondja neki Erzsébet, hogy boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked. S ő nem latinul, vagy görögül válaszolt az angyalnak, hanem arámul, s csak annyit mondott, hogy ámen, ami azt jelenti, hogy teljesen alárendelem magam a te szavadnak – fogalmazott a megyéspüspök prédikációjában. A szentmise végén Nikli Zsolt plébános mondott köszönetet a főpásztornak és mindazoknak, akik hozzájárultak az ünnep szépségéhez.

Séta az Alzheimer-kórban szenvedőkért

Szöveg: KLING MÁRK
Fotó: KLING MÁRK, SZERAFIN ZOLTÁN

Szeptember 21-e az Alzheimer Világnapja. Ebből az alkalomból szerveztek figyelemfelkeltő sétát a reményért, elfogadásért és szeretetért a kaposvári Széchenyi térről a Kossuth térre. A tömeg az Alzheimer-kórt szimbolizáló lila színt megjelenítve vonult át a Székesegyházhoz, ahol Dr. Matykó Árpád orvos, az Alzheimer Café Kaposvár vezetője köszöntötte a jelenlévőket.

– Milyen jó, hogy együtt vagyunk ezen a napon, melynek célja, hogy egy álom megvalósulhasson. Polgármester úr meghirdette vízióját, hogy legyen Kaposvár az ország legegészségesebb városa 2030-ra. Mít tehetünk mi ennek az álomnak a megvalósításáért? – tette fel a kérdést Dr. Matykó Árpád, majd hangsúlyozta: a séta és a különböző figyelemfelhívó események mellett október 12-én ingyenes, de regisztrációhoz kötött egészség- és memóriamérésre, demenciaszűrésre és tanácsadásra hívják az érdeklődőket a Szent Fausztina Irgalmasság Házába.

Az eseményen jelen volt Szita Károly polgármester, aki köszönetet mondott a résztvevőknek azért, hogy elfogadták a meghívást, s eljöttek a város főterére egy fontos ügy mellé állva. – Az embernek vannak néha olyan gondolatai, amikor azt gondolja, hogy szélmalomharcot vív, s hogy lesz-e egyáltalán eredménye a tetteknek, azonban akkor is meg kell fogalmazni többek között azt, hogy 2030-ra mi legyünk az ország egyik legegészségesebb városa.

Azt gondolom, hogy ha nem tűzünk ki célokat magunk elé, akkor azokat el sem fogjuk tudni érni. Harminc évvel ezelőtt kezdtem el azt a munkát, amit végzek, óriási ambíciókkal. Nem tudtam, hogy meddig fogom bírni, de már az elején tisztában voltam azzal, hogy minden csak akkor él egy városban, ha erős közösség áll mögötte, s fontos, hogy legyen mindig valaki, aki a másikon segíteni tud.

Ha ez nincs, akkor nem lehet erős egy város. Hiszek abban is, hogy ha erős a szeretet, akkor az legyőzi a betegséget. Önök ennek most tanújelét adták, mert itt vannak. Tanújelét adták annak, hogy arcukkal, személyükkel is hitet tesznek amellett, hogy együtt erősebbek vagyunk – fogalmazott a polgármester köszöntőjében,

akinek szavait követően Dr. Blényesi Eszter, a Kaposi Mór Oktatókórház neurológusa tartott rövid ismertetőt a betegségről.

– A felejtés betegségét a 20. század eleje óta ismerik a mai néven, azonban a kór nemcsak a mai, modern társadalmat érinti, hanem mindig is jelen volt az emberiség történetében. A demencia tünetegyüttesének leggyakoribb fajtája ez a betegség, mely a fiatalok között is megjelenhet, az első tünetek már 40-50 éves korban is jelentkezhetnek.

Az Alzheimer-kór azonban nem egy természetes és elkerülhetetlen velejárója az idősornak. A betegség lefolyása az esetek többségében 10-15 év, azonban ez egyénekenként változhat. Az évek alatt kialakult szellemi funkciók hanyatlásával jár, mint az emlékezés, a gondolkodás és a döntéshozatal. Az összetett cselekvések, akár egy cipőfűző bekötése is gondot jelenthet az érintetteknek, s az idő előrehaladtával egy ágyhoz kötött, ápolást igénylő állapot alakul ki – fogalmazott a neurológus, majd hozzátette: napjainkban körülbelül negyedmillió érintett él Magyarországon, s a következő 20-25 évben várhatóan minden harmadik családot érinteni fog a betegség.

A téren felállított sátraknál a résztvevők a betegség enyhítésében jártas segítőkkel, orvosokkal beszélgethettek, miközben az asztalokon elhelyezett ismeretterjesztő anyagokból, kiadványokból is tájékozódhattak. A beszédeket követően Sarkadi Kata és táncsoportja hívta örömtáncra a jelenlévőket, majd Rosta Géza verses dalokat adott elő. A séta Varga Péter plébános áldásával ért véget.

Családi nap Torvajon

Szöveg: SIFTER GERGELY

„Minden tetteket szeretetben menjen végbe” – ez volt a 6. családi napunk jelmondata, melyet az idén Torvajon tartottuk. Hagyományosan Szent Gellért napjához legközelebbi időpontot tűzzük ki a plébániával közösen, de az időjárás most közbeszólt, emiatt a rendezvényünket egy héttel később, október 5-én tudtuk megtartani.

Amellett, hogy közösséget építhessünk ezen alkalmak során, fontosnak tartjuk, hogy a plébánia minden filiájába eljussunk, és ott tölthessünk el egy tartalmas napot. Az ünnepélyes megnyitót mindig egy dal követi, gyerekek és pedagógusok énekelnek közösen, majd színpadi előadások, gyermekműsorok következnek, s főzőversenyre hívjuk a családokat, barátokat. Természetesen nem maradhat el az arcfestés, kézműveskedés, népi játékok, úgrálóvár sem.

Programjaink között volt a már hagyománnyá vált „Ki mit tud?”, ahol a gyerekek lépnek fel olyan produkciókkal, melyre izgatottan készülnek több héten keresztül. Az idén 19 diák nevezett az értékes ajándékokért és a közönség szórakoztatásáért: énekkel, versel, rappel, táncokkal, zenével, de még kémiai kísérlet bemutatásával is elkápráztatták a zsűritagokat.

Gyönyörű dalokkal lépett fel nálunk Velnerné Vera, őt követték a Decsi Fivérek, akik ebéd után fantasztikus hangulatot teremtettek a családi napon részt vevők számára. A kisebbek szórakoztatására a Pengő Bongó zenekart hívtuk, az ő koncertjükkel zártunk a napot.

A nap folyamán kilenc főzőcsapat ételeit kóstolhattuk meg, majd a végén a zsűri pontozás alapján kiválasztotta a négy legkiemelkedőbbet. Csapatokat alkottak családok, osztályok, barátnők, dadusok, és még a 8. osztályosok néhány tagja is megmérettette magát.

A nap legszebb pillanata az az összefogás, amit szülők, pedagógusok, támogatók, gyerekek tettek két beteg kisfiúért: Zentéért és Dávidért. Aki csak tehetett, süteményt sütött, hiszen a jótékonyági sütívásáron befolyt összeget a családoknak ajánlottuk fel.

Az első vasárnapi szentmise az énekar zenei szolgálatával már hagyomány, melyre ilyenkor sok család jön el. A szentmise különlegessége az volt, hogy a terménybetakarítási hálaadáson kívül, hogy a perselyadományt is eljuttatjuk a két nehéz helyzetbe került családnak.

Hálásan köszönöm meg Léner Péter polgármester úrnak a támogató segítségét, a tabi GAMESZ munkatársainak és vezetőjének, kollégáimnak, szülőknek, minden kedves fellépőnek és vendégünknek, hogy elfogadták a meghívásunkat.

Jövőre Tabon találkozunk, hogy megőrizve hagyományainkat, ismét együtt, a családokkal tölthessünk el egy tartalmas, szép napot.

Mozart-mise

Fotó: SZERAFIN ZOLTÁN

A kaposvári Szent Margit-templomban a november 17-i 10 órai mise keretében Mozart G-dúr miséje hangzott el. A zenemű egyes tételei a szentmisébe illesztve csendültek fel. A szegedi Szent Gellért Ének- és Zenekar működött közre, és a Magyar Állami Operaház művészei énekeltek szólót: Kriszta Kinga szoprán, Busa Gabriella mezzoszoprán, Horváth István tenor, Szélpál Szilveszter basszus.

Az ének- és zenekart Szamosi Szabolcs Liszt-díjas orgonaművész-karmester vezényelte.

A zsúfolásig telt templom közönsége a mise végén állva tapsolta meg a közreműködőket, akik fantasztikus produkcióval ajándékozták meg a híveket.

A művészeket dr. Rumszauer Miklós plébános hívta meg – és méltatta –, akinek templomában hosszú évek óta rendszeresen a koncertmisék és a kiállítások. Jelenleg Siess Zsuzsa fonyódi ikonfestő és fia, Kővári Zsolt természetfotós kettőstárlata várja az érdeklődőket.

Nemzetközi ministránstalálkozó Rómában

Szöveg: VIDA ZOLTÁN

Idén tizenharmadik alkalommal rendezték meg a Nemzetközi Ministráns Zarándoklatot Rómában, mintegy ötvenezer ministráns részvételével. Egyházmegyénk 50 fővel képviseltette magát a találkozón. Nehéz összefoglalni, ami velünk történt az elmúlt napokban, szinte lehetetlen, hangzott el a hazaút során a buszon, amikor elindult körbe a közös élményeket összegyűjtő füzet. Azért nehéz, mert ezt megélni kell, nem elmesélni, most mégis megpróbálkozunk vele.

Július 29-én, hétfőn, kora hajnalban indultunk Kaposvárról, illetve Nagykanizsáról a találkozóra és kezdtük meg a mintegy 1200 km-es utunkat. Késő este érkezünk meg a szálláshelyünkre kissé kimerülve, s vacsorázni indultunk. Majd elfoglaltuk faházainkat, hiszen egy Róma közeli kempingben szálltunk meg, La Giustiniában.

Másnap, a „gyors és sok” alvás és reggeli után Rómában kezdtük a napunkat, a Szent Péter-bazilikánál. Viszonylag gyorsan átjutottunk a beléptetési ponton, ahol már nagy volt a tömeg. A bazilikába lépve elbűvölt minket a monumentalitása, hogy eltörpülünk a falak, szobrok, oszlopok mellett. Délután a szabadidő alatt lehetőség volt vásárolni, megkóstolni a helyi ételeket, édességeket, majd az Angyalvár megtekintése után visszamentünk a Szent Péter-térre, hogy találkozzunk Ferenc pápával, s azzal az 50.000 ministránssal, akik Európa számos országából érkeztek a térre. Jó volt a hőség ellenére is részese lenni a közös imának, s találkozni a Szentatyával. Este vonattal utaztunk vissza a Vatikánból a szállásra.

Szerdán városnézésen vettünk részt. A

Piazza del Popolo-n kezdtük a sétát, ahol egy kedves és segítőkész idegenvezető hölgy várt már ránk. Utunk során megtekintettük a Spanyol lépcsőt, a Pantheon, a Piazza Navona-t és Szent Ágnes-templomát. Sétánkat a Campo de' Fiori piacon zártuk, ahol felfrissülhettünk. Ezután folytattuk a város felfedezését és a Colosseum felé vettük az irányt. Útközben rácsodálkoztunk a II. Viktor Emánuel emlékműre, a Forum Romanumra és a Capitolium épületére. Majd metróval utaztunk tovább a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikába. Itt volt a közös magyar nyelvű szentmisénk, amin mintegy 1200-an vettünk részt. Fáradtak voltunk, de Dr. Martos Levente Balázs püspök atya prédikációját hallgatva újra feltöltődtünk. Felemelő volt a közös ének és ima. A szállásunkra metróval és vonattal mentünk vissza.

Csütörtökön a tengerpart felé vettük az irányt, Passoscuroban strandoltunk, majd visszatérve a szállásra a gyóntatást, énekpróbát követően szentmisét tartottunk. Itt egy keresztet kapott mindenki, ami a közös utunkra emlékeztet bennünket. A vacsora után összegyűltünk még énekelni s megosztani egymással élményeinket. Pénteken, késő éjjel érkezünk haza, de már nem úgy, mint ahogy elindultunk. A ministráns csapat igazi közösséggé vált! „Valami véget ért, kezdődik más talán...” bízom benne, hogy valóban így lesz! Ez jó volt, ez jó volt, ez fantasztikusan jó volt! Az Egyházmegye több plébániájáról küldtek a találkozóra fiatalokat az atyák. Köszönöm nekik, hogy foglalkoznak a gyerekekkel, s támogatták is őket, hogy részesei legyenek ennek az életre szóló élménynek. Köszönöm a segítők munkáját is, Billege Editnek, Fejes Jánosnak, Tölgyesi Dávidnak, Pohnert Dávidnak, Brunczvik Mátyásnak, Mikó Gábornak és Szantner Tamásnak.

Álljon itt egy-egy élménybeszámoló a ministránsok tollából:

„Egészen elképesztő hangulata volt. Az összetartozásunk erejét fejezte ki, amikor a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikában 1200 magyar ministráns közös imádsága erőteljes visszhangként csengett vissza. Hihetetlen élmény volt testközelből látni a Szentatyát és nagyon jó volt találkozni Európa minden tájáról ide érkező ministráns csoportokkal. A keresztény nemzetközi találkozó hagyományát megőrizve a kapott emléktárgyak (kendő, sapka, kítűző, kulcstartó) egymással való elcserélésével is emlékezetesebbé tettük ezeket

a találkozásokat, illetve beszélgetéseket. Sokan életükben először jutottak el a tengerhez, így a közös fürdőzés Passoscuroban felejthetetlen emlék marad. A közös értékrend hamar összehozott minket, 5 nap alatt szoros ismeretségek és hosszú távra szóló barátságok alakulhattak ki. A hazaut során már jó hangulatban mulathattunk együtt a buszon, gyorsan eltöltve az egyébként hosszadalmasnak tűnő 15 órát úgy, ahogyan azt a régi barátok szokták. A korkülönbség a kommunikációban senkinek sem jelentett akadályt, hiszen közöttünk bárki szinte testvérként szólíthatta meg a másik csoporttagot.”

Kollár Tamás és a siófoki ministránsok

„A zarándoklat elején senkit sem ismerünk, de rövid időn belül sok ismeróst szereztünk és barátságokat kötöttünk. Az első napon nagy élmény volt látni Ferenc pápát és a Szent Péter-bazilikát. Szerdán felfedeztük Róma nevezetességeit egy séta keretében. Sok ókori építmény és egyéb római épületet láttunk, délután pedig magyar misén vettünk részt a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikában. Csütörtök délelőtt fürödtünk a Tirrén-tengerben, délután pedig egy saját szervezésű misén vettünk részt a szálláshelyünkön. A zarándoklat egy nagyon jó élmény volt mindannyiunknak!”

Réz Ábel – Zalavár,

Tapolcai Máté – Balatonfenyves

„Hatalmas élmény volt számomra találkozni a pápával. Életre szóló barátságokat kötöttem sok emberrel, aminek nagyon örülök. Egy magyar mise, kb. 1200 emberrel fantasztikus élmény. Együtt énekelni és imádkozni igazi lelki feltöltődés volt. Nagyon örülök, hogy életre szóló élményeket szerezhettem. Köszönöm mindenkinek!”

Kertész Áron – Lad

„Többségünknek fogalma sem volt, hogy mi várhat rá ezen az úton. A ministrán-

sok összetartozása mindenütt jelen volt. Sokszor nem értettük meg egymás nyelvét, de mégis integettünk vagy köszöntünk egymásnak. Egy olyan közösségnek a tagjai lehettünk, amelyet nem lehet leírni. A közös pizzázások és beszélgetések örök emlékek maradtak mindenki számára.”

„Óriási élmény volt, amikor 50 ezer ministráns és kísérőik együtt énekeltek és integettek a Szent Péter-téren minden országból.”

Keller Bendegúz – Siófok-Kiliti,
Gáspár Zsombor – Balatonszemes

„Felemelő érzés volt a vidám, felhőtlen hangulatú ifjúság között eltöltött idő. Rendkívül fegyelmestek, jól mozgathatóak voltak. Nagy öröm számomra, hogy van még jövőnk!”

Billege Edit hitoktató – Siófok-Kiliti

„Nagy élmény volt számomra a ministránsok közössége, vidámsága és szeretete. Örültem, hogy ismét láthattam Ferenc pápát. Róma mindig nagyon szép. Köszönjük a szervezést.”

Tölgyesi Dávid atya – Somogysámsón

„Jó élmény volt újmisémet mondani Rómában a közösséggel.”

Pohnert Dávid atya – Nagykanizsa

„A legmeghatározóbb a közösségi élmény volt, amit az Örök Városban, Rómában, a fiatalok körében tapasztalhattam meg.”

Szantner Tamás papnövendék

„Számomra a legnagyobb élményt a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikában zajló szentmise jelentette. Hatalmas lelki feltöltődés volt ez a zarándoklat.”

Szűcs Levente – Kaposfüred

„A legjobban a magyar mise tetszett.”

Bagó Ábel – Kaposfüred

„Legjobban az építészet tetszett, de sok más dolog is jó volt, például a strand.”

„Legjobban a városi séták és az épületek tetszettek.”

Horváth Dániel – Zalaszentbalázs

„Számomra a közösség élménye volt a legmeghatározóbb és ez megerősített engem a ministránsi szolgálatban.”

Szigeti András – Kaposvár-Szent Margit

„Szerintem a metró egy hatalmas élmény volt, ami szó szerint közelebb hozta egymáshoz a csapatot.”

Bárany Petra – Kaposvár-Szent Kereszt

„Alapvetően a templomok tetszettek, illetve érintettek meg a legjobban, igazából olyan volt mintha lélegeznének, főleg a gregorián énekek miatt. Egy élmény volt!”

Réti Milán – Kaposvár-Szent Kereszt

„Élveztem azt a nosztalgikus élményt, amit a szállás és a nevezetességek adtak. Plusz, hogy a magabiztosabb angolommal tudtam jobban érvényesülni.

„Nagy élmény volt a Szent Péter-bazilikát látni, hogy milyen hatalmas épület, jó volt megtapasztalni, hogy ennyi országból ennyi ministráns érkezett a Szent Péter-térre és közösen imádkozott.

Ambrus Viktor – Balatonlelle

„A legjobb élmény számomra az volt, hogy Ferenc pápát pár méterről láthattam. Fantasztikus közösségnek lehettem részese. Köszönöm a lehetőséget!!!”

László Liza – Balatonlelle

„Nagy élmény volt Ferenc pápát pár méterről látni. Szép helyeken jártunk. Köszönöm!”
„Élveztem minden apró beszélgetést és kedves szót, és az otthoni kis misénket a szálláson. Nyilvánvalóan a pápával való közös ima is felejthetetlen marad, de az apró részleteket mindig fel fogjuk emlegetni.”

„Az egyik legnagyobb élményemnek az esti beszélgetéseket tartom. Ezek alatt jobban megismerhettük egymást.”

Tudomány, líra, és muzsika kézfogója a város „lelkigyakorlatán”

Szagrális művészetekkel a békéért

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR

Fotó: KLING MÁRK, SZERAFIN ZOLTÁN

Az idei Ars Sacra Fesztivált ezúttal Az igazság békét teremt mottóval rendezték meg. A vármegyeszékhely több mint egy évtizede kapcsolódott az országos kezdeményezéshez, s azóta valóban a város „lelkigyakorlataként” emlegetik a Szagrális Művészetek Hetét. Szeptember 14-én a kaposfüredi Szent Órangyalok Plébánián Szőke Blanka Bianka tárlatát Sörös Rita szobrászművész nyitotta meg, másnap délelőtt dr. Rumszauer Miklós plébános a Szent Margit-templom kiállítótermének képzőművészeti anyagából rendezett tárlatot ajánlotta az érdeklődők figyelmébe. 15-én este a Szent Imre-templomban Varga László megyéspüspök nyitotta meg a gazdag rendezvényt, amelyen Szita Károly polgármester, valamint Hegedüs Gábor evangélikus lelkész is mondott köszöntőt.

Az egykori ferences szerzetes, Bösze Ádám Angyalok éneke címmel tartott előadást a Szent Imre Kórus, a Zenekedvelők Kórusa, a Református Kórus és a Vox Medicinae közreműködésével; Kerekesné Pytel Anna vezényelt. Szeptember 16-án este Magyar művészek és teológusok Rómában – Százévesek a Klebelsberg-alapítású Collegium Hungaricumok címmel Rosta István tudománytörténész professzor előadását hallhattuk a Szent Margit-templomban. Szeptember 18-án délelőtt Galambfohász címmel rendeztek beszélgetést a püspöki székházban hitről, családról, hivatásról Kása Tímea színművésznő és Acsai Roland költő, író, műfordító részvételével, Olgyay Gábor zeneszerző, illetve Sárközi Angéla drámatanárral közreműködésével. Délután Hit a fotóban, fotó a hitben címmel Korzenszky Richárd bencés szerzetes, nyugalmazott

tihamyi perjel nyitotta meg Hegedüs György tárlatát a székesegyházban, a fesztivál üzenetét Varga László megyéspüspök, az ÉLSZ imacsoport valamint az Upupa Epopis együttes vitte el a Nyitott Kapu Hajléktalan Gondozási Központba. Este a Kultúr-Találka együttes mutatkozott be a Szent Fausztina Irgalmasság Házában dr. Gombos Péter moderálásával. 20-án délután a Takáts Gyula Könyvtár vendége volt Zsuffa Tünde író, ezt követően A templom éneke címmel az evangélikus templomban a Lélekvár együttes, a Kaposvári Evangélikus Énekar és a kamarazenekar lépett fel Baji Csaba vezényletével. 21-én este a kaposfüredi Szent Órangyalok-templomban „Az én békémet adom nektek” címmel Gál Laura énekművész koncertezett Várfalvi-Fodor Éva zongorakiséretével. Másnap 10 órától a Vikár Béla vegyeskar közreműködésével, Ludmány Géza vezényletével koncertmise zajlott a Szent Margit-templomban.

Remek ötlettel rukkoltak ki a reformátusok; A békesség hangjai című, Keresztelő könyvesházi koncertsorozatuk a Szagrális Művészetek Hetén naponta 15 órától zenei csemegékkel várta a közönséget.

Az elmúlt évek hagyományának megfelelően, ezúttal is egy kötetlen beszélgetés keretében látta vendégül az Ars Sacra Fesztivál előkészítésében és lebonyolításában részt vevő szervezőket a püspöki székházban Varga László kaposvári megyés püspök. A főpásztor köszönetet mondott a vármegyeszékhely és a társegyházak támogatásával, egyházi és világi helyszíneken megvalósuló, színvonalas rendezvénytartásáért.

A meghívottak felajánlották munkájukat a 2025-ös Szagrális Művészetek Hete sikeréért is.

KITÜNTETTÉK LAPUNK FŐSZERKESZTŐJÉT. Augusztus 20-a, nemzeti ünnepünk alkalmából a Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozatát vehette át mások mellett Lőrincz Sándor író, újságíró, a Somogyi Hírlap, a JEL újság és a Somogy folyóirat szerzője, a Spiritus egyházmegyei lap főszerkesztője, a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság Somogy Vármegyei Kirendeltségének társadalmi kapcsolatokért felelős referense Somogy vármegye szépségeit és kiválóságait népszerűsítő alkotómunkája, a Magyar Katolikus Egyház és a történelmi egyházak értékeit bemutató több évtizedes írói és újságírói tevékenysége elismeréséül. Az állami kitüntetést dr. Pintér Sándor belügyminiszter adta át a Belügyminisztérium márványtermében.

Utoljára veled...

Szöveg: LŐRINCZ ÁKOS

Tekintetünk találkozott azon a fájdalmas, keserves kórházi őszi napon. Időztünk egymás arcában hosszan elmélyedve. Nem voltak szavaink, mert mindent elmondtunk már. Értetted Te is és Én is, hogy ez egy „búcsúmerengés”. Egy utolsó találkozás, egy búcsúpillantás. Egy utolsó érintés egy utolsó köszönöm, egy utolsó „szeretlek”, egy utolsó simogatás egy utolsó ölelés...

Kimondatlanul Időztünk az emlékek körforgásában még egyszer és utoljára. Fájt az, hogy tudtad és én is tudtam, hogy vége, befejezted, végig futottad a pályát. Hontalannak érezted magad már egy ideje. Egy más hazára vágytál...

Az égi haza elhívott, hogy szabadon szállj és foglald el helyed új otthonodban a mennyei ragyogás dicsőségében. Elmentél, hogy meséj papának rólunk. Elmentél és Itt hagytál minket árván, itt hagytál az emlékeinkkel, melyek erős, egyszerű, jól fogó tintával íródtak zsigereinkbe. Megmutattad az egyszerűség és az alázat titkát. Azt adtad nekem útravalóul, hogy „Ákoskám! Szépen neveld gyermekeidet és szeretet legyen a szívedben!”

Köszönöm, hogy voltál. Köszönöm, hogy velünk voltál és köszönöm, hogy éppen velem történt meg az, hogy ilyen igaz voltál...

Szobormagányban

Szöveg: LŐRINCZ SÁNDOR
Fotó: KLING MÁRK

Örökre elárvult a kaposfüredi műterem, a családi ház hangulatos szoborparkjában álló műveit már nem simogathatja meg alkotójuk, s az évtizedek alatt missziós helyé lett magángalériában sem parolázhat többé Kling József. A dúzsi születésű, autodidaktaként a nagyok közé érkező szobrászművészt, miután a forróságban felújította a településrészt korábban általa készített, halas szökőkútját, 78. évében magához kérte a Teremtő. Akiben születése óta hitt, akinek mindig érezte bátorító jelenlétét, bármivel is foglalatkosodjon. Különben nem kelthette volna ily látványosan életre a fát, a követ, a márványt.

Szent és profán egyaránt foglalkoztatta, s a „végeredményt” mindig rábízta az Úrra. Minden munkája előtt szabadon imádkozva kérte az égiek segítségét – Szent József, Szent Ferenc és Szent Antal állt hozzá a legközelebb –, ne csak neki vagy megrendelőinek, hanem elsősorban Isten-

nek tessenek az, ami keze alól kikerül. A füredi csillagos ég alatt lévő műhelyében ezért élhette meg kegyelmi pillanatként az alkotás tűzét-hevét.

Kling József ezernyi szoborcsodájával, relief-remekeivel, stációképeivel, hősi emlékműveivel – amelyek Somogy és a nagyvilág közterein állnak, templomok csöndjébe burkolózva patinásodnak vagy beimádkozott lakások díszei, házioltárok ékei –, létra lehetett ég és föld között.

Hadd emeljem ki a kaposfüredi templomparkban felszentelt emlékművét, melyet a magyar szenteknek és boldogoknak ajánlott egy monumentális Oltáriszentség megformálásával, vagy a kaposvári sétálóutcán álló, gyönyörű Lélekkapuját, a donneri Szent Kereszt-templom előtt lévő, áttört keresztjét, a sportolók emlékének szentelt művét a Városligetben, vagy a kaposvári keleti temetőben álló márványszobrát a megfogant, de meg nem született gyermekekről...

Felsorolhatatlan, hány alkotás fűződik nevéhez, kezéhez, s akkor még nem szóltunk számos hazai templom liturgikus terének megálmodásáról és kialakításáról.

Szentmisével és mécsesgyűjtással ünnepeltek a hívek Magyar szentek és boldogok emléknapja

Szöveg és kép: FÜLÖP ZSUZSANNA

November 13-án, a kaposfüredi Szent Őrangyalok római katolikus plébánián szentmisével ünnepelték magyar szentjeink és boldogjaink közös emléknapját.

A plébánia szép kertjében Krisztus stilizált alakja hívja fel figyelmünket egy faragott gránit emlékműre – azaz két sztélére –, amely figyelmeztet bennünket arra, amire már Ferenc pápa is utalt: a magyarság sok szentéletű lelket mondhat magáénak, köztük jó páran, hitükért

vértanúságot vállalók is megmutatták az életszentség útját a magyar népnek.

Nevüket a nemrégiben elhunyt kiváló helyi szobrászművész, Kling József, arany betűkkel véste fel a gránit sztélékre, helyet hagyva azok számára, akik majd következnek szentté avatásuk idején.

Az esti szentmisén, amelyet Fejes János és Vida Zoltán atyák – mindketten plébániavezető lelkészek – celebráltak, megtudtuk, hogy e számunkra fontos emléknapot 1970-ben kérte a magyar püspöki kar a Vatikántól. Az okot sejtethetjük, hiszen nincs annyi hely a kalendáriumban, ahol mindenkinek név szerint jutna egy önálló ünnepnap. Igazán felemelő volt így együttesen kérni szent életű eleink és kortársaink közbenjárását hazánkért, nemzetünkért.

A szertartás este fél hatkor rövid emlékeztetővel kezdődött, amelyet az emlékmű „kísérőjeként” megjelent kötetből (Szent magyaroknak tiszta lelkét nézzed/Kairosz Kiadó) felváltva idézett János és Zoltán atya, ezek dr. Fábri Kornél és Tomanek Péter egykori kaposfüredi plébánosok gondolatai voltak.

A magyar szentek litániájának közös elimádkozása után következett a szentéletű magyarjaink tiszteletére celebrált szentmise, mindazzal a szép katolikus népénekek kísérvé, amelyekkel már dédszüleink is kérték Istent, hogy szentjeink érdemeit felidézve tekintsen ránk, magyarokra.

A befejező áldás után a hívek közössége mécseseket helyezett el a kertben Krisztus lábánál és az emlékmű talapzatán, s ezzel vettek búcsút üdvözült szentjeinktől és boldogjainktól.

Tavaly ősszel az Ars Sacra Fesztivál kapcsán pazar kispasztika-kollekcióját népes publikum figyelmébe ajánlhattam a felesége, K. Várnagy Márta által működtetett magángalériában. A szobrászművész – sokaknak csak a „Szakállas” – akkor ígérte meg, hogy Henry Moore, Brancusi, Picasso, Miro, Max Ernst, Kandinszkij, Salvador Dalí, Amerigo Tot, Hans Arp, vagy Barbara Hepworth életművének „újrágondolását” követően a hazai alkotók előtt is tiszteleg. Olyan, számára kedves művészéletek inspirálta kispasztikákkal gazdagítja majd a kollekciót, amelyeket az előtte járók, köztük Bors István, Samu Géza, Bocz Gyula vagy Kő Pál szobrászművészek életműve ihletett.

A terv örökre terv maradt.

Mint ahogy hófehér márvány Madonnád is örökre árvává lett hálószobánkban. A Mária ölében lévő, keresztről levett Jézus az egyik portalanítás során darabokra tört. Hiába próbáltam összeilleszteni a Krisztus-mozaikokat, nem sikerült. Arra gondoltam, pótolgatom majd veled, sürrün kérve bocsánatodat a gondatlanságért. Már soha nem tehetem meg...

Tisztelt Művész Úr! Kedves Jóska, te már ott állsz az égi lélekkapu előtt. Mielőtt átlépnél rajta, de azt követően is, kérlek, járj közbe értünk, hogy a művészet, a kultúra és az Istenbe vetett hit továbbra is a beteg emberiség megmentője, gyógyítója és lélekmelegítője maradjon!

Püspöki áldás a Jézus Szíve Plébánia új közösségi terére

Kiválasztottság és küldetés

VARGA LÁSZLÓ MEGYÉS-PÜSPÖK NOVEMBER 10-ÉN MEGÁLDOTTA A KAPOSVÁRI JÉZUS SZÍVE PLÉBÁNIA ÚJONNAN KIALAKÍTOTT KÖZÖSSÉGI TERÉT. AZ ÁLDÁST MEGELŐZŐEN A FŐPÁSZTOR SZENTMISÉT MUTATTOTT BE A JÉZUS SZÍVE TEMPLOMBAN. SZENTBESZÉDÉBEN MINDEN MEGKERESZTELT EMBER KÜLDETÉSÉRŐL BESZÉLT.

kat kiragadott a sötétség hatalmából és áthelyezett szeretett Fia országába. A világosság fiaivá tett bennünket. Jel szerepet, küldetést szánt mind-egyikünknek, nem csak a papoknak, szerzeteseknek és diakónusoknak. Minden megkeresztelt embernek, akit Isten kiválasztott, küldetése van. A küldetés egyszerű: meg kell élnünk szavainkkal, és tetteinkkel meg kell mutatnunk, hogy elérkezett hozzánk Isten szereteturalma, Isten szeretetország. Jézus Krisztus az ő gazdagságát nem tartotta olyannak, amelyhez ragaszkodjon. Kiüresítette önmagát, szegénnyé lett értünk, hogy minket gazdaggá tegyen. Nem pénzben, vagy hatalomban. A legnagyobb kincset ajándékozta nekünk, amiért mindent oda lehet adni. Az Isten országát, szereteturalmát, mely elérkezett megtestesülésével és köztünk való jelenlétével. Ez a legnagyobb kincs. Odaadott mindent, s ebben a szentmisében is odaad nekünk. A szentáldozásban egész életét adja nekünk, nem tart

vissza semmit, mert gazdaggá akar tenni minket önmagával, szeretetével és istenségével – fogalmazott a megyéspüspök prédikációjában.

– Boldizsár Zoltán templomépítő plébánosunkról nevezett közösségi terünket a plébánia pincerészeiben alakítottuk ki. Méltó és igazságos, hogy emléket állítsunk annak az atyának, aki nemcsak a templomot építtette, hanem az egész városrészben meghatározó munkát végzett – fogalmazott Horváth Lóránt plébános, majd köszönetet mondott azoknak, akik időt, energiát, anyagi hozzájárulást nem sajnálva segítettek a munkálatok elkészültét.

A szentmisét követően a papság és a hívek a plébániaépület alagsorában kialakított Boldizsár Zoltán közösségi terembe vonult át, ahol a főpásztor megáldotta az helyiséget. Az önerőből megvalósult felújítás során a pincszint tereit egybenyitották, valamint mosdóhelyiségeket és konyhát is kialakítottak. Az áldást követően Horváth Lóránt plébános a felújítási munkálatokról készített videós összeállítást mutatott be, majd közös imádságot követően agapéval és kötetlen beszélgetéssel ért véget az alkalom.

Szöveg és fotó: KLING MÁRK

– Kereszténynek lenni kiválasztottságot és küldetést jelent. A keresztség által Isten, a mi Atyánk mindannyiun-

